

Herren är med dig

Juhani Martikainen

Vasa 2011

Herren är med dig
Korta andakter
Författare Juhani Martikainen
© författaren
Ab Fram Oy 2011
ISBN

Bön

Jesus, du som på dig tog
all min synd och för mig dog,
du är min rättfärdighet
inför Gud i evighet.

Så är du var dag som går
och desslikes år från år
ännu samme Frälsare,
som förlåter syndare.

I din död och dina sår
inför Gud jag skuldfri står.
Hjälp mig alltid detta tro,
och ha därvid frid och ro!

När jag sist mot döden går,
får jag minnas dina sår:
din rättfärdighet är min,
jag får gå i himlen in.

Jag skall inte lämna dig eller överge dig!

Jos. 1:5

Detta löfte gav Gud till Josua, när han kallade honom till ledare för Israels folk. Uppgiften som Gud gav honom var mänskligt sett omöjlig. Ett vandrande folk utan land skulle erövra och inta ett stort land med befästa städer.

Men Josua och hans folk kunde se tillbaka på en lång historia med många händelser, då Gud hade frälst dem från deras fiender: uppbrottet från slaveriet i Egypten, räddningen från faraos krigshär, maten och vattnet under ökenvandringen och mycket annat. Gud hade varit med dem ända hittills.

Folket hade visserligen varit olydigt mot Gud, handlat tvärt emot hans lag, brutit förbundet, som de hade ingått med honom, och flera gånger uttryckt missnöje med hans ledning. Och fastän Gud undervisade dem genom tillrättavisningar och bestraffningar, fortfor de med sin olydnad.

Men trots folkets trolöshet hade Gud varit trofast och visat, att han å sin sida håller sina löften. Josua hade ingen anledning att misstro Guds trofasthet.

Och hade han något val? Utan Guds visa ledning och mäktiga närvaro skulle folket inte ha den ringaste möjlighet att få det som var utlovat och som var deras mål.

Guds personliga tilltal gav Josua den tro och tillförsikt han behövde för att leda sitt folk i de kommande striderna. Och han fick på många sätt erfara, att Gud håller sitt ord.

Också vi sentida människor har Guds tilltal att ta fasta på, dels hela bibeln och i synnerhet evangeliet om frälsningen i Jesus Kristus. Dessutom har Gud bekräftat sina löften åt oss personligen i vårt dop. Därför har inte heller vi någon anledning att tvivla på Guds trofasthet.

Bergen må vika och höjderna falla,
evig min nåd och min trofasthet är.
Aldrig förbundet av frid skall förfalla.
Så säger Herren, min Frälsare kär.

Hjälp mig, o Jesus, att minnas de orden,
lär mig att rätt taga fasta på dem!
Och när jag slutar min vandring på jorden,
låt mig i tron på det löftet gå hem!

Lina Sandell / Sionsharpan 238:1-2

**Herren, din Gud, är med dig,
vart du än går.** Jos. 1:9

Löftet som Gud gav åt Josua gäller också dig och mig, eftersom Guds kärlek omfattar alla människor och har kommit oss alla till del genom Jesus Kristus.

Det land som han har lovat oss är hans himmelrike, och han lovar att vara med oss här under vår kamp i tron, så att vi slutligen blir evigt frälsta och saliga. Och vi har likt Josua att hålla stadigt fast vid hans löften.

Gud är inte som människor, vilkas kärlek kan slockna, om motparten är trolös. Gud står evigt fast vid sina löften, trots att han vet hurudana vi är. Han älskar oss inte för att vi är värda att bli älskade utan för sin egen kärleks skull.

Visserligen klagar han genom profeten Hosea: "Er kärlek är som morgondis, lik daggen som tidigt försvinner," (Hos. 6:4) men han förblir ändå trofast.

Gud tillräknar oss inte våra synder, eftersom Jesus redan har strukit ut dem med sitt blod på korset. Därför bör vi inte bära dem på vårt samvete utan

tro Guds ord om Jesus som vår syndborttagare och frälsare.

Guds kärlek till oss är starkare än döden. Jesus gav inte upp när han led ända till döds för vår skull. Han fullbordade uppgiften att rentvå oss från våra synder.

Lika trofast är han än idag och alltid, eftersom han är Gud och evigt oföränderlig. Dem som han med sitt blod har köpt till sin egendom vill han inte lämna eller överge. Därför är han alltid nära oss och färdig att bistå oss närhelst vi anropar honom.

Visserligen är det med oss människor som med barn, vi förstår ofta inte vad vår himmelske Fader menar, men vi kan tryggt lita på hans ledning.

Hela vägen går han med mig,
o, vad kan jag önska mer?
Kan jag tvivla på hans godhet,
när jag på hans ledning ser?
Himmelsk frid, gudomlig trygghet
uti honom har min själ,
och jag vet: vad helst mig möter,
gör dock Jesus allting väl.

F Crosby/E Nyström / Sionsharpan 271:1

Jesu mor sade till honom: "De har inget vin"

Joh. 2:3.

Värdfolket hade plötsligt kommit i en besvärlig situation genom att bröllopsvinet hade tagit slut. Men Maria visste råd. Hon vände sig till Jesus med de enkla orden 'De har inget vin', och han skaffade vin åt dem genom ett under.

Jesus visade genom detta under, att Gud inte hjälper bara ifråga om andliga svårigheter och sådant som gäller liv och död. Han bryr sig också om våra vardagliga och jordiska bekymmer. Men samtidigt pekar Jesus genom undret på det nya andliga vinet, som han hade kommit för att ge åt världen.

Himmelriket liknas i bibeln vid ett bröllop, som Gud Fader har ordnat för sin Son, och bruden är vi människor, som Sonen har köpt åt sig med sitt blod som lösepenning. Bröllopsvinet är syndernas förlåtelse genom Jesu utgjutna blod. När vi tror evangeliet om våra synders förlåtelse, dricker vi det himmelska vinet och känner lättnad i vårt samvete och himmelsk bröllopsglädje i hjärtat.

Vinet på bröllopet i Kana var från början bara vatten. Också det är en bild, nämligen av dopets vatten.

När Jesus befalldes dem att bära fram drycken, var det inte längre vatten utan vin. På samma sätt i dopet: När Gud lägger sitt ord till dopvattnet, är det inte längre bara vatten utan innebär evigt liv och gemenskap med Gud genom Jesus.

Jesu himmelska vin, syndernas förlåtelse genom hans död i vårt ställe, dricks inte bara vid något enstaka tillfälle utan ges åt oss som daglig dryck. Det är Jesu önskan, att vi skulle njuta det från tidig morgonstund och till dess vi somnar på aftonen.

Det himmelska bröllopet med Gud och hans Son är en ständig fest, som börjar härnere på jorden genom tron och fortsätter i evighet. Och alla är bjudna. "Den som törstar må komma. Ja, den som vill, må ta emot livets vatten för intet." Upp. 22: 17.

Här flödar livets vatten
från Guds och Lammets tron.
Här ges oss himlaskatten,
det bröd som är Guds Son,
hans blod som för oss runnit
för all vår synd och skam.
Här har vi Livet funnit
i Frälsaren, Guds Lamm.

Du har sparat det goda vinet ända till nu.

Joh. 2:10

Genom att ge sitt nya vin först när vårt gamla är slut vill Gud säga att hans tid att hjälpa är inne först när alla våra egna möjligheter är slut.

Just så som det gick till vid detta bröllop leder han oss var och en, så att vi blir varse vår begränsning - för att han ska kunna visa oss, att han hjälper när vi behöver hans hjälp. Så länge vi tycker, att vi klarar oss på egen hand, kan han inte visa oss att han har omsorg om oss.

Men händelsen är också en bild av Guds handlande med oss ifråga om vår frälsning och salighet: På grund av vår syndfullhet är vi helt hjälplösa ifråga om vårt förhållande till Gud. Gud kräver fullkomlig renhet och rättfärdighet av oss, för att han ska kunna godkänna oss och höra våra böner.

Och just för vår andliga hjälplöshets skull sände han Jesus till jorden. Jesus tog på sig vår synd och led dess straff. Han svarar nu för oss inför sin Fader i himmelen.

Vi får alla i likhet med Maria säga till Gud rakt på sak: "Nu är mina möjligheter slut." Då är hans tid inne att visa oss sin barmhärtighet - vad det än gäller.

Men vi har svårt att erkänna vår oförmåga, särskilt på det andliga området. Det ligger i vår natur att in i det sista hålla fast vid tron på oss själva. Vi älskar inte Gud, utan oss själva.

Det krävs därför att Guds Ande säger sanningen åt oss och krossar vårt falska självförtroende, för att vi ska kunna se Guds under i Jesus Kristus.

Därför behöver vi också angående oss själva säga till Herren Jesus hur det är ställt med oss. Och då är hans tid inne att undervisa oss om sitt himmelska vin, syndernas förlåtelse, som skyler alla våra brister och ger oss det himmelska bröllopets glädje i hjärtat.

Just som jag är i denna stund,
så kall och död och ond i grund
att finna allt som fattas mig
i saligt överflöd hos dig -
jag kommer, o Guds Lamm.

Ch Elliot, B Ehrenborg-Posse / Sionsharpan 214:3

Min nåd är nog för dig. 2 Kor. 12:9.

Aposteln Paulus tyckte att det var tungt att ständigt bli påmind om egna svagheter och brister. Han bad till Gud ända till tre gånger att få slippa det. Men han fick till svar: ”Min nåd är nog för dig, ty kraften fullkomnas i svaghet.”

Paulus tog vara på orden, och de gav honom kraft att hålla ut under prövningarna. Vid närmare eftertanke insåg han, att det var en särskild mening med dessa påminnelser om egen svaghet: Ju mindre han själv blev, desto större blev Kristus, som förlät honom alla hans synder och brister. Kristi kraft blev mera uppenbar, när Paulus var svag i sig själv.

Han skriver om detta: ”Därför vill jag hellre berömma mig av min svaghet, för att Kristi kraft skall vila över mig. Så gläder jag mig över svaghet, misshandel och nöd, över förföljelser och ångest, eftersom det sker för Kristus. Ty när jag är svag, då är jag stark.”
2 Kor. 12:10

Paulus namnger inte svagheten, som plågade honom, men kallar den "en påle i köttet". "Pålen" var till för att hålla hans köttsliga natur på plats, så att Gud skulle kunna använda honom. Paulus visste, att han liksom andra, lätt skulle förhäva sig och ta åt sig äran för det som Gud uträttade genom honom.

Gud vill inte ge sin ära åt någon människa, eftersom han själv åstadkommer allt som görs i hans rike, fast han använder oss människor.

Sådana pålar i köttet är gåvor av Gud, uttryck för hans omsorg om vår andliga hälsa. För våra mänskliga ögon tar sig hans omsorg ofta underliga uttryck. Den kan vara gömd bakom plågor och besvär. Men sådant använder Gud för att undervisa och fostra dem som han älskar.

Ju djupare ner i stoftet Gud för oss, desto högre upphöjer han oss och låter oss se hans himmelska rikedomar och erfara himmelrikets glädje i hjärtat.

Som du vill, o Herre god,
om du blott ger tålmod
när i kärlek du mig agar,
när i sorg mitt hjärta klagar.
Lär mig, Herre, då förstå:
Du ditt barn blott prövar då.

J Bäck / Sionsharpan 300:2

När jag är svag, då är jag stark.

2 Kor. 12:10

Kanske du plågas av dina svagheter? Du skulle önska vara bättre i mångt och mycket, kunna styra din tunga bättre, vara god och kärleksfull mot alla, så att du inte behöver ångra dig efteråt.

Men du misslyckas alltjämt. Och därtill kommer dina gamla felsteg ofta tillbaka i dina tankar, fast du försöker glömma dem. Så är det med oss alla. Vi är syndare av naturen och kan inte krypa ur vårt eget skinn. Först när vi läggs i graven blir vi befriade från plågan av vår syndfullhet.

Men Gud vänder också dina felsteg till ditt bästa. Om du börjar känna dig så duktig, att du inte behöver hans förlåtelse, då förlorar du kontakten med honom och med hans rike.

Himmelriket är nämligen baserat enbart på nåd och förlåtelse. Vi har att nöja oss med att vara de syndare vi är och räkna med Guds nåd för allt. Det är så Gud har tänkt det. Vi ska vara små och hjälplösa och Gud vår store och ständige hjälpare.

Istället för att gräma oss över vår svaghet får vi trösta oss med att vi alltid är benådade genom Kristi offer. Allt bristfälligt i vårt liv är utstruket genom hans död i vårt ställe och Gud ser oss för hans skull alla stunder som rättfärdiga och fläckfria himlamedborgare.

Och så som Gud ser oss, så bör också vi se oss själva – även mitt under våra värsta stunder, när vårt inre flödar över av synd och elände. "Ty så hög som himmelen är över jorden, så väldig är Guds nåd över dem som fruktar honom" (Psalt. 103:11), dvs över dem som inte förkastar hans nåd utan tar fasta på den.

Jesus har inte kommit för de i sig själv rättfärdiga utan för syndare. "Ett brutet strå ska han inte krossa, och en rykande veke ska han inte släcka." Matt. 12:20

Sådan jag är
Herren av nåd mig dock håller så kär.
Tvivel och synd de är ständigt mig nära.
Jesus, min Frälsare, han är min ära.
Nåden är fri, och jag vilar nu där
sådan jag är.

Sigvard Engeset / Sionsharpan 308:3

Gläd er, ni rättfärdiga, i HERREN!

Ps. 97:12

Vem är rättfärdig? Jo, alla människor, hela människosläktet, som har blivit friköpt med Jesu blod från sina synder. Vi ska glädja oss i Herren dvs över att Herren har gjort oss rättfärdiga genom sitt lidande och sin död i vårt ställe.

Uttrycket ”i Herren” syftar bland annat på att Herren Jesus är vår representant inför Gud. Han åtog sig att gå i vårt ställe och ta straffet för våra synder. Då var vi alla med våra synder representerade i honom.

Han fullgjorde uppgiften och Gud godkände hans verk genom att uppväcka honom från de döda. Därmed godkände Gud också oss alla som rättfärdiga, eftersom Jesus alltjämt var vår representant inför Gud.

Ännu idag är Jesus vår representant hos Gud. Vi är alltjämt representerade i honom där i himmelen. På det sättet är vi alla i Herren. Vi är i Gud

Faders ögon lika rättfärdiga som Jesus, lika heliga och fria från all synd. Detta är sammanfattningen av hela evangeliet om Jesus som vår Frälsare – sanningen som inte ändras i evighet.

För vårt mänskliga förnuft är detta resone-
mang obegripligt och till och med motbjudande,
men det är Guds egen juridik, som han presenterar
genom hela bibeln. Han ger nu detta evangelium
som en ren gåva åt oss.

Den som tar emot det och tror det, han har
det som det lovar, men den som inte tror det stäl-
ler sig därigenom själv utanför det och går miste
om alltsammans. Man kan inte hålla Gud för en
ljugare och samtidigt ta emot hans gåva.

Men Gud har tålmod. Han håller hela tiden
fram sitt budskap åt oss. ”Den som törstar må kom-
ma, ja, den som vill, må ta emot livets vatten för
intet.” Upp. 22:17. Idag uppmanar han oss: ”Gläd er,
ni rättfärdiga, i Herren!”

Rättfärdiga och rena, ja, saliga Guds barn
vi har i Kristus allesammans blivit,
förlossade och lösta ur Satans grymma garn.
Pris vare Jesus, som den gåvan givit!

A H Sundel/Sionsharpan 347:2

Prisa hans heliga namn!

Psalt. 97:12

Herrens namn är Jesus, som betyder frälsare. Han har frälst oss från synd, död och fördömelse – till rättfärdighet, liv och frid med Gud! Det verket ger honom ett namn som är förmer än alla andra namn, ett heligt namn som ingen annan kan uppnå.

För det namnet är han värd vårt hjärtas pris och tack alltid och i evighet. Bäst prisar vi hans namn genom att erkänna och bekänna vad han har gjort för oss och med oss genom sitt lidande och sin död i vårt ställe, att vi nu är rättfärdiga i honom och genom hans verk!

Vi må tro och bekänna oss rättfärdiga i honom - oberoende av om vi själva anser oss fromma eller mindre fromma, små eller större syndare.

Hans verk blir inte mer fullkomligt efter att vi har bekänt våra synder eller efter det att vi har ångrat oss och försökt bättra oss. Vi är alltid rättfärdiga i hans verk.

Detta är den andliga sanningen och verkligheten från Guds sida sett. Det är den som gäller. Vi ser den inte för våra mänskliga ögon nu, men när det förgängliga som är omkring oss försvinner, då har vi kvar det som vi äger i himmelen, och då får vi åtnjuta dess sötma i evighet.

Håll Jesu namn heligt! Hans frälsarnamn tål inget tillägg från vår sida vare sig av vår egen fromhet, av vår syndaånger eller av våra böner. Nej, han är ensam Frälsare. Ingen bistod honom när han utförde verket.

Han verkar ensamt också idag, nämligen genom sin Ande i evangeliet. Och bara hans budskap om ren nåd, dvs helt oförtjänt nåd, gäller som biljett till himmelen och saligheten. Men det är helt tillräckligt. Priset vare hans heliga namn!

Jag vill tacka Herren av hela mitt hjärta,
jag vill förkunna alla dina under.
Jag vill vara glad och jubla i dig,
jag vill lovsjunga ditt namn,
du den Högste!

Psalt. 9:2,3

Detta är den dag, som Herren har gjort.

Psalt. 18:24

Visst är alla dagar skapade av Gud, men psalmen, varifrån citatet är hämtat, är en profetia om frälsningens ljus genom Kristus, som skulle komma i världen. Jesus talade om dagen som den tid när man har ljus nog att se var man går, och han avsåg då budskapet om hans frälsning.

Jesus är själv den dagens sol och dess strålar är budskapet om nåd och syndernas förlåtelse genom hans utgjutna blod.

I evangeliet lyser Jesu ljus alltid klart. Det lyser t ex i orden "Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv." Joh. 3:16. När vi hör och tar fasta på detta evangelium är vi omstrålade av Guds ljus.

Söndagen kallas också en Herrens dag. Den är en bild av evangeliets andliga dag. Liksom söndagen är vilans dag efter sex dagar av arbete, ger evangeliet vår ande vila i Herrens nåd och syndernas förlå-

telse – efter att vi har arbetat oss trötta med att försöka följa Guds bud utan att lyckas. Att tro Guds nåd är därför också det rätta och fullkomliga sättet att helga vilodagen.

På grund av att Jesu frälsningsverk är fullbordat för alltid lyser nådens ljus över alla våra jordiska dagar. Det sägs också med orden Herrens nåd är var morgon ny. Klag. 3:23.

Herrens nåd kan inte rubbas, inte begränsas eller göras om intet genom våra synder eller vår trolöshet mot Gud. Nådens sol lyser alltid lika klart.

Men det händer att vi själv irrar i mörker och på grund av våra synder inte förmår ta fasta på Kristi nåd för egen del. Då må vi gå till evangeliet och låta vårt sinne omstrålas av nådens ljus.

Kom Jesus, du vår sol och dag,
och skingra otrons dimma!
Vår syndabörda från oss tag
med nådens klara strimma!

"Den dag som Herren har gjort" är en nådens dag, som grydde när Jesus dog på korset och betalade vår syndaskuld med sitt blod. Den tiden eller dagen varar i evighet och vi får uppleva dess ljus genom evangeliet om nåden, som vi har i Jesu utgjutna blod.

Från Jesu kors lyser Herrens dag med stor kraft. För det första tar dess ljus fram allt som finns dolt i vårt mörker. Jesu död i vårt ställe avslöjar vårt verkliga tillstånd. Vår syndfullhet förde honom i döden. Ljuset från Jesu kors är en dom över vår synd.

Vi människor är födda i mörker. Vi famlar som blinda ifråga om vårt andliga tillstånd, vi jämför oss med andra människor och tycker oss vara lika goda eller till och med bättre. Men också våra bästa gärningar i våra bästa stunder är sådana, att de förde Jesus i döden.

Men Jesu korsdöd uppenbarar också Guds stora kärlek mot oss. Han ville inte se oss gå förloerade. Därför åtog han sig att själv bära våra synders straff och så rena oss från synderna.

Ljuset från korset är en förkunnelse om den renhet från synd, som Jesus skänkte oss genom sin offerdöd i vårt ställe. I det ljuset är vi åter rättfärdiga, heliga, fromma och dugliga för himmelen.

Utan vittnesbördet från Kristi kors skulle vi inte veta något, varken hur djupt vårt syndafall är eller hur högt Gud har älskat oss och upphöjt oss från vårt fall. Därför må vi inte tillsluta vår tros ögon utan ha dem öppna närhelst evangeliets ljus lyser fram för oss.

Från Frälsaren på korsets stam
ljus faller på min dräkt.
Då träder syndens fläckar fram,
jag blir med rövarn släkt.
Men han som var mot rövarn god,
han gör mig snövit i sitt blod.
Så helt förlåter Gud!

Kämpe Gleerup / Sionsharpan 132:1

Jag har kallat dig vid namn. Du är min.

Jes. 43:1

Namn på saker och ting fungerar som ett uttryck för att dessa tillhör ägaren. Den som äger en hjord brukar märka vart djur för att kunna påvisa sin äganderätt till dem.

Gud hade gett patriarken Jakob och hans efterkommande ett namn: Israel. Därmed markerade Gud, att Jakob och hans efterkommande under det nya namnet Israel tillhörde honom och att han var deras Herre.

Därmed hade israeliterna fått en god Herre, under vilken de hade att vänta sig allt gott. Gud lovar att vara med dem och bevara dem från allt ont.

Men efter det att Jesaja skrev textorden har det under flera tusen år av Israels folks historia inte synts något av sådan välsignelse. De har tvärtom fått utstå mycket lidande. Förklaringen är den, att dessa Guds löften och hela Jesajabokens profetior inte syftar på patriarken Jakobs köttsliga efterkommande, utan på alla som har Jakobs tro och samma

förhållande till Gud som han hade under namnet Israel. I den meningen säger Jesus om Natanael: ”Se, han är en verklig israelit. I honom finns inget svek.” Joh. 1:47.

Det var också Jesus själv i sin egenskap av Guds Son som kallade Jakob, och han säger i samma kapitel: ”Jag är Herren, din Gud, Israels helige, din Frälsare.”

Jesus frälsar från synden och dess följder. Därigenom förvandlar han allt, medgång och goda dagar såväl som motgångar och besvärligheter till välsignelse för dem som tror honom.

Jesus kallade människorna under gamla testamentets tid till tro på frälsningen genom profeterna och deras profetior om den kommande Frälsaren. Oss kallar han nu genom evangeliet om den fullbordade frälsningen.

Evangeliet säger oss, att Jesus genom sin död i vårt ställe har återlöst oss och alla människor från syndens och dödens välde till sitt eget folk och insatt oss i ett gott förhållande till Gud. Den som tror detta budskap har i behåll allt som det lovar, en nådig Gud och hans mäktiga välsignelse för både jordelivet och evigheten.

**Du ska få ett nytt namn, som Herrens mun
ska bestämma.** Jes. 62:17

Gud satte sitt namn på oss i dopet till tecken på att vi är hans – inte det namn som våra föräldrar gav oss, utan Guds eget namn. Ja, han inte bara namngav oss som tillhörande honom, utan han födde oss på ett andligt sätt genom Ordet och Anden till sina egna barn, till himmelrikets arvingar.

Hur det gick till förstår vi inte. Men nu är vi Gudasöner och Gudadöttrar. Det är vårt nya namn.

Vårt gamla namn är Syndare. Det har vi också kvar på vår syndiga natur ända till graven.

Men syndarenamnet gäller inte längre inför Gud efter det att Jesus betalade vår syndaskuld helt med sitt blod. Gud känns vid bara vårt nya namn.

Under vårt syndarenamn hade vi lögnens furste djävulen till herre. Han har makt över köttet och styr våra köttsliga tankar bort från sanningen.

Men i vårt nya liv i tron på förlåtelsen genom Jesus är det Gud som styr oss genom sitt evangelium.

Egentligen var vårt nya namn klart redan vid Jesu uppståndelse, i och med att Gud uppväckte honom till tecken på att han hade sonat våra synder.

Men i dopet föder Gud oss var och en enskilt in i gemenskapen med Jesus till personlig delaktighet i rättfärdigheten som han vann åt oss som vår ställföreträdare inför Guds domstol.

Att ha blivit intagen i den Allsmäktiges egen familj är en oerhörd upphöjelse, som vi inte kan förstå.

Tänk att vi, som i själ och hjärta alltjämt är samma jordiska och själviska människor och Guds motståndare, räknas för Jesu skull av Gud som heliga, rättfärdiga och värdiga för himmelen! ”Han tillräknar oss inte våra synder.” 2 Kor. 5:19.

Käre Fader, du har döpt mig
till ditt eget namn och fött mig.
Jag är din och jag får fara
till din himmel för att vara
där hos dig i härlighet,
evig fröjd och salighet.

**Far, jag har syndat mot himlen
och inför dig!** Luk. 15:18

Det var en tid av tunga erfarenheter, som kom "den förlorade sonen" i Jesu liknelse att bekänna för Fadern hur illa han hade handlat. Han hade i förtid slösat bort sitt arv från hemmet i utsvävningar och laster. Därför hade han också till sist hamnat i svår nöd.

Liknelsen om den förlorade sonen beskriver alla människors andliga situation och förhållande till Gud. Ingen av oss vill frivilligt erkänna hur långt vi har gått i synd och olydnad mot vår Skapare och Herre.

Men vår olydnad för oss in i en återvändsgränd. Utan ett gott förhållande till vår Skapare och andlig gemenskap med honom får vår själ ingen ro. Vi är skapade till evighetsvarelser och måste ha god kontakt med den Evige, för att inte hamna i meningslöshet och andlig rotlöshet.

I sitt medfödda fördärvade andliga tillstånd håller alla människor envist fast vid sin avvisande

inställning till Fadern och försöker bortförklara saken för sig själv och glömma den.

Men det händer, att Fadern i sin godhet öppnar våra ögon, så att vi ser vår belägenhet. Då kommer vi i andlig nöd, och den blir så svår, att vi till varje pris måste övervinna vår stolthet och erkänna för Fadern vår ogudaktighet och trolöshet mot honom.

Ett sådant uppvaknande med förskräckelse inför vår situation är ändå en lycklig händelse, eftersom det är Guds verk. Det som han påbörjar, för han alltid till ett gott slut. Fil. 1:6.

Visserligen gör vi först alltid som den förloerade sonen i liknelsen, försöker förtjäna Faderns ynnest genom egen fromhet och försöker leva ett gudaktigt liv. Och Fadern låter oss fortsätta med det tills vi inser hur lönlösa våra försök är.

Först då är vi i stånd att se något av hans gudomliga kärlek till oss i Jesus Kristus. Och då är Faderns tid inne att visa oss sin barmhärtighet. Mitt i all vår fåfänga strävan att blidka honom förbarmar han sig över oss och kommer till oss med sitt evangelium om oförtjänt nåd.

Medan han ännu var långt borta förbarmade fadern sig över honom

Luk. 15:20

Den förlorade sonen i Jesu liknelse hade gett upp och beslutat sig för att vända hem igen. Men eftersom han hade förslösat sitt arv, tänkte han förtjäna sitt bröd genom eget arbete.

Just så betar vi oss i andligt avseende. Vi vill förtjäna Guds nåd genom egna ansträngningar och förstår inte, att vi med sådana tankar är lika långt borta från Guds rike som den förlorade sonen var, när Fadern kom till honom.

Gud vare tack för att han tar det rätta initiativet ifråga om vårt andliga hemkommande. Han skyn-
dar till oss genom evangeliet och ger oss beskedet att allt redan är i ordning. Vi ska inte betala för oss, eftersom Jesus har betalt allt.

Vi får visst vara fromma och andligen verksamma, men därmed förtjänar vi inte rätten till Guds rike. Den har Jesus redan förvärvat åt oss. Det är en skymf mot Jesus att inte anse hans verk som tillräckligt för vår frälsning och eviga salighet.

Vi är alla på den förlorade sonens plats långt borta från Fadershemmet, och just där kommer Fadern till oss med nåd och förlåtelse genom Jesus Kristus. ”Kristus dog i vårt ställe, medan vi ännu var syndare.” Rom. 5:8. Vi var inte rättfärdiga och goda, när vi blev frälsta genom Jesu död och uppståndelse, utan syndare och onda.

Lika oförberedda var vi när vi genom dopet i Guds namn blev upptagna i Kristi nåderike. Just så har vår himmelske Fader skyndat att komma till oss och omfamna oss i kärlek. Och han omsluter oss alltjämt med samma nåd och förlåtelse, eftersom han är trofast, så att han alltid tillräknar oss Jesu förtjänst.

Fader, visa mig hur fjärran
ifrån dig jag varit har,
men också, att du förlåter
och ditt barn i famnen tar!

Hjälp att jag med egen fromhet
ej försöker blidka dig,
utan ser mig helt rättfärdig
i vad Jesus gjort för mig!

Om jag inte tvättar dig, har du ingen del i mig. Joh. 13:8

Jesus gav sina lärjungar en åskådlig bild av ordningen i Guds rike genom att tvätta deras fötter. Därmed visade han, att den är störst som betjänar andra. Men lärjungen Petrus fattade inte strax vad Jesus ville säga. Han tyckte, att det var fel att Mästaren skulle betjäna dem med att tvätta deras fötter.

Ändå var det som Jesus då gjorde bara en svag bild av hur han verkligen har gett sig ut för oss syndare. Han som själv var helig och ren och i sin gudom upphöjd över allt skapat, tog sig an oss syndare och tvådde oss rena från vår synd med sitt eget blod. Han åtog sig att svara för oss inför Guds domstol och utstod det straff som vi var värda.

Genom att han har blivit ett med oss och tvättat oss rena från synd har vi del i hans renhet. Gud ser oss inte längre som syndare utan som rättfärdiga i Jesu rättfärdighet. Vi har del i hans rättfärdighet.

Detta är sanningen med stort S, som Gud själv har bekräftat genom att låta Jesus uppstå från de döda.

Och det är samtidigt vår frälsning, som redan är skedd och fullbordad. Var och en som inte förkastar eller förvränger detta evangelium utan håller sig till det är redan frälst och salig och kommer inte under någon dom. Joh. 5:24.

När Petrus fick höra, att han inte skulle ha någon del i Jesus om Jesus inte fick tvätta hans fötter, ville han att Jesus skulle tvätta honom helt och hållet. Men Jesus svarade, att den som har badat behöver bara tvätta fötterna.

Också detta är en bild av den andliga verkligheten. Jesus har renat oss helt från synden genom sin död i vårt ställe. Men fötterna motsvarar vårt samvete, och det behöver renas allt emellanåt med budskapet om syndernas förlåtelse. Jesus behöver påminna oss och inpräglade i vårt medvetande vad han redan har gjort för oss, så att vi inte i onödan bär på redan förlåtna synder.

Ty all min synd i blodet är avtvagen,
för blodets skull är jag till barn upptagen.
Orubblig är den blodbestänkta grund,
på vilken jag är salig varje stund.

Engelkes sånger, Arvid Hydén / Sionsharpan 174:4

Den som har badat, behöver sedan bara tvätta fötterna. Joh. 13:10

Vi behöver vara fullständigt medvetna om att allt är oss förlåtet, att verkligen ingenting ligger oss till last. Den vissheten bör vi ha, dels därför att det är sant att allt är oss förlåtet i Kristus och dels för att det är tungt att bära på skuld i samvetet.

Skuld känslor hindrar oss från att leva det glada och frimodiga liv som Gud ger oss genom nåden i Kristus. Med skuld på samvetet kan vi inte heller ge de medmänniskor som vi möter någon uppmuntran i tron, då vi inte själv känner trons glädje.

Att känna syndaskuld och inte kunna känna trons glädje alla stunder är visserligen inte till döds. Skuldbördor har endast de som har ett personligt förhållande till Gud och vill bli kvitt sin skuld. Långt värre är att mena sig vara utan syndaskuld och förkasta Kristi nåd.

Vårt samvete behöver daglig och stundlig rening, eftersom vi till vår natur är syndare och inte förmår avhålla oss från att synda.

Denna reningsprocedur för samvetet kan ofta vara svår. Allteftersom medvetandet om det egna syndafördärvet växer, kräver det mer rening. Om syndabördorna inte strax blir utrensade genom förlåtelsen i Jesu blod, blir den samlade bördan allt tyngre.

En god regel är därför att utan dröjsmål sätta fram evangeliet mot varje anklagelse om synd. Anklagelserna kommer både från djävulen och världen och inte minst från vårt eget hjärta.

Därför behöver vi vara ständigt klädda i evangeliets vapenrustning och ha Ordets svärd till hands! Annars kan vi förlora fältet och råka i förtvivlan.

Jag behöver ständigt leva,
Jesus, av ditt dyra ord.
Jag behöver ständigt sitta
vid ditt rika nådebord.
Jag behöver ständigt taga
allt för intet, allting fritt:
nåd, förlåtelse och frälsning –
allt, o Jesus, är ju mitt!

Lina Sandell / Sionsharpan 374:1

Och när han har funnit en mycket dyrbar pärla, går han och säljer allt vad han äger och köper den. Matt. 13:46.

Jesus liknar himmelriket vid en handelsman som söker efter vackra pärlor. Gud är handelsmannen. Han sökte och han fann en mycket dyrbar pärla.

Den pärlan var först inte alls vacker där den låg nersmutsad till oigenkännlighet. Men han köpte den, trots att han måste betala ett mycket högt pris för den.

Den pärlan är vi människor. Gud såg ett värde i sin skapelse redan av evighet. Visserligen visste han redan då att vi skulle falla i synd genast efter skapelsen och bli helt förstörda. Men Gud älskade sin skapelse och eftersom han är Gud, är han oföränderlig också i sin kärlek.

Däri ligger vårt värde. För Gud har vi ett oändligt värde, eftersom hans kärlek är gudomligt stor och omätbar.

Därför betalade han för oss med det dyrbaraste han hade, sin egen älskade Son. Han var tvungen

att betala ett så högt pris, eftersom vi hade avfallit från honom, och hans rättfärdighet kräver döden för sådant. Om inte hela priset hade blivit betalt i all sin gruvlighet, skulle vi för evigt ha gått förlorade för honom.

Vi människor hade efter syndafallet ingenting kvar av den renhet som Gud hade gett oss i skapelsen. Det fanns ingenting av värde kvar hos oss att älska. Men Gud älskade oss bara därför att han hade skapat oss. Därför ville han inte mista oss. Han köpte oss därför fria från syndens förbannelse med sitt eget liv.

Så förstörda, som vi alltjämt är, har vi inget värde i oss själva, men Guds kärlek, som han visade oss genom Jesus, vår Återlösare, ger oss värde. Det är det största värde som någon eller någonting kan ha. Och dessutom är det ett bestående värde, eftersom Guds kärlek, liksom han själv, är oföränderlig.

Vad ser du, Gud, hos mig?
Hur kan din kärlek brinna
så varmt, att du för mig
ditt blod har låtit rinna?
Men för din kärleks skull
och för din bittra smärta
är jag mer värd än guld,
o Fader, för ditt hjärta.

Det finns ingen människa, som är så unik, att den för den skull har ett eget värde. Alla är skapade av jordens stoft och förstörda av synd och ska sedan bli jord igen. Men alla är älskade av Jesus och friköpta med priset av hans liv till att leva med honom i hans himmel i evighet.

För hans kärleks skull har också allt vad han ger oss värde. Det gäller såväl jordiska som andliga gåvor. Också sådant som för oss kan kännas mindre behagligt här i jordelivet, har samma värde, eftersom han har lagt det framför oss av kärlek, för att fostra oss genom det och leda oss rätt.

När Jesus nu har köpt sin dyrbara pärla, oss människor, låter han också sin Ande söka oss, för att nå oss med det glada budskapet om att vi nu är återlösta från syndens och dödens välde, så att vi lyder under Jesus och hans förlåtelse i hans nåderike. Vi får tjäna honom i tro på den förlåtelse som han vann åt oss genom sitt verk på Golgata kors.

I Guds ögon är vi för Jesu skull inte längre varken smutsiga eller förstörda, utan vi glänsar av Jesu

skinande rena rättfärdighet. Vi kan visserligen inte se oss sådana med våra jordiska ögon. Här på jorden kan vi se oss rättfärdiga bara genom tron. Vi tror Guds ord.

Trots att vår synd är förlåten genom Jesus, är den alltjämt vår dagliga följeslagare. Den fäster sig som skuld på vårt samvete och bedrövar oss. Därför måste den ständigt torkas bort med evangeliet om förlåtelsen i Jesus Kristus, så att vi kan leva i den frihet och glädje, som Gud har berett åt oss genom Jesus.

Du sökte pärlor, Gud, och fann
en smutsig, som du tog dig an.
Den var ej något värd i sig,
men den var dyrbar dock för dig.

Nu glänser den så ljuvligt skön.
Du fick för all din möda lön,
då du för våra synder dog
och renade oss i ditt blod.

**Det är jag, jag som för min egen skull
stryker ut dina överträdelser.** Jes. 43:25a

Gud talar här till sitt folk Israel och samtidigt till oss alla. Det gäller frälsningen från synden genom Jesus Kristus för alla folk.

Gud betonar, att det är han själv som stryker ut våra synder. Vi syndiga människor har ingen möjlighet att gottgöra våra brott mot Guds stränga bud. Guds lag är omutlig och kräver död åt alla som bryter mot den.

Men vad fanns det för skäl till att han skulle stryka ut våra synder? Vad skulle då vi människor kunna visa på från vår sida som skäl till att han skulle göra det? - Ingenting. Allt vi har är synd. Vår synd väller ständigt ut från vårt i grunden egoistiska och onda sinne. Alltifrån syndafallet är vi av naturen Guds fiender. Det finns inget hos oss som skulle kunna vara skäl till att frälsa oss.

Av naturen vill vi inte ens bli frälsta från våra synder. Vi är andligen döda och vill inte leva i Guds gemenskap. Aposteln Paulus skriver om detta: "Ingen

förständig finns, ingen finns som söker Gud. Alla har avvikit, alla har blivit fördärvade. De har inte gudsfruktan inför sina ögon." Rom. 3:11 f.

Men Gud fann ändå en orsak till att ta sig an oss, men han fann den inte hos oss utan hos sig själv. Hans egen kärlek till oss var skälet till att han tog sig an oss. Han hade ju skapat oss och kunde därför inte överge oss.

Då han på grund av sin rättfärdighet inte kunde stryka ut vår synd utan vidare, måste han själv ta synden på sig och lida straffet för den. Det gjorde han genom sin Son Jesus Kristus. Genom Jesu död i vårt ställe strök han fullständigt ut våra överträdelser. Så frälste han oss från evig förkastelse och tog oss åter in i sin gemenskap och gav oss rätt till himmel och salighet.

Så ser nu Gud oss rättfärdiga för Jesu skull, så att han kan vara oss nådig och höra våra böner. När vi vänder oss i bön till Gud, får vi hänvisa till Jesu gärning för oss, och han har lovat att bönhöra oss. Jesu gärning gäller alltid och är vårt fasta stöd också den stund vi lämnar denna världen.

Dina synder kommer jag inte mer ihåg.

Jes. 43:25b

Guds frälsningsverk gäller evigt. Ingen överträdelse eller synd hos oss kan göra det om intet, eftersom synden är utstruken ur Guds böcker en gång för alla genom Jesu död i vårt ställe. Visserligen är vi människor allttjämt samma syndare, men synderna är oss förlåtna.

Var gång de tynger vårt samvete, får vi påminna oss det faktum, att de i varje fall är borta ur Guds åsyn och att vi var stund har hans nåd och förlåtelse för Jesu skull.

Det är svårt för oss att förstå, att Gud har förlåtit oss våra synder redan innan vi ber honom om det, och att hans förlåtelse allttjämt är gällande också var ny gång som vi har fallit i synd. Förklaringen är den, att det är skillnad mellan förlåtelsen hos Gud och vad vi känner i vårt samvete.

Alla som har en personlig kontakt med Gud har ett samvete, som registrerar allt som kan skilja oss från honom. Så är det också i vårt förhållande till våra medmänniskor. Vi blir nedstämnda, om något

stör vårt goda förhållande. Vårt samvete registrerar synderna som oförlätna, som hinder för gemenskapen.

Därför behöver synderna strykas bort från samvetet var gång vi vet att vi har syndat. Vi ska stryka bort dem genom att ta fasta på samma eviga budskap om att förlåtelsen i Kristus alltjämt är gällande. Då blir också var gång vårt förhållande till Kristus liksom förnyat. Vi ser åter en glimt av hans kärlek.

Vi måste trots allt alltid förtrösta på den evigt gällande förlåtelsen i Kristus, inte på de varierande känslorna i vårt samvete. Medvetandet om begånga synder kan plåga oss långa tider, trots att vi försöker påminna oss Guds nåd. Men då synden är oss förlåten i Kristus, då gäller den förlåtelsen alltid framom våra känslor i samvetet.

En helt annan situation är det för dem som saknar relation till Gud och överhuvud taget inte vill ha hans förlåtelse. Vad skulle de göra med förlåtelsen, när de inte anser sig behöva den? Trots att förlåtelsen är gällande också för dem, går de miste om den genom sin avvisande inställning. De drar sig själv undan Guds nåd till förtappelsen.

Tvivla inte utan tro!

Joh. 20:27

Lärjungen Thomas var inte med bland de andra, när Jesus visade sig för dem efter sin uppståndelse från de döda. När de berättade för honom, att Jesus hade blivit levande igen och kommit ut ur graven och sedan besökt dem, kunde han inte tro dem.

Hur skulle han kunna veta, att det var sant? „Om jag inte får se hålen efter spikarna i hans händer och sticka fingret i hålen efter spikarna och inte får sticka min hand i hans sida, så kan jag inte tro det!“

När Jesus nu kom till dem igen och även Thomas var närvarande, gav Jesus åt Thomas just de bevis som han ville ha för att kunna tro, att Jesus hade uppstått. Då trodde också Thomas.

Thomas hade inte svårare att tro än de andra lärjungarna. Ingen trodde innan de hade fått bevis. Och hur svårt hade det inte varit för dem alla att förstå varför Jesus blev dömd och dödad! Och ändå hade han själv undervisat dem om det i förväg.

Vi människor kan inte tro utan bevis. Och Gud kräver det inte av oss heller. Han ger de bevis vi behöver, ibland i form av tecken, alltid i förening med Ordet.

För att judafolket skulle kunna veta att Jesus var den Messias, som var utlovad genom profeterna i gamla testamentet, gjorde Jesus just de under, som det var skrivet, att han skulle göra. Judarna trodde ändå inte, eftersom de ville ha en politisk frälsare, en jordisk kung, inte himmelrikets kung.

Också Jesu egna lärjungar hade svårt att känna igen Jesus efter hans uppståndelse. De fattade ingenting förrän han gick igenom de gamla profetiorna med dem, där det var förutsagt att han skulle lida och dö och sen uppstå.

I bibeln har vi alla bevis och tecken som vi behöver, för att veta att Jesus har dött och uppstått, och att han dog för våra synder skull och blev uppväckt för att han genom sin död hade gjort oss rättfärdiga. Rom. 4:25.

O, låt mig se dig krönt med törnekrona,
föraktad, plågad, sargad, blödande!
O, låt mig se dig, där du går att sona
all världen synd, min käre Frälsare!

Adi Sjöblom / Sionsharpan 41:2

Saliga är de som tror, fastän de inte ser.

Joh. 20:29

Det händer ibland, att Gud ger sig till känna genom ting som vi kan se med våra ögon och ta på med våra händer. Han visade sig också direkt genom Jesus, som vandrade omkring bland människorna.

Men det jordiska seendet och kännandet är inte tillräckligt för att ge tro på Gud. Judarna trodde ju inte, fastän de såg Jesus göra många under, sådana som bara en allsmäktig Gud kan göra. Joh. 12:37.

Ja, hur kan vi veta när något är Guds verk eller om det är djävulens bedrägeri? Tron behöver en djupare kunskap än den man får av att känna och se. Den djupare kunskapen finner vi i de heliga skrifterna, i bibeln som är Guds ord. Endast i kontakt med bibelordet får vi tron på Gud.

Men bibelordet ska tas på allvar. Om judarna hade tagit skrifternas förutsägelser om Jesus på allvar utan att tolka om dem till egen fördel, då hade de förstått att Jesus är den Frälsare, som utlovades i gamla testamentet.

Jesu lärjungar hade svårt att känna igen Jesus efter hans uppståndelse. Hade han verkligen uppstått från de döda? Vi såg ju honom dö och bli begravnen. Är det verkligen han som nu står här? De fattade ingenting förrän han gick igenom de gamla profetiorna med dem, där det var förutsagt att han skulle lida och dö och sen uppstå.

Så måste också vi hålla oss bara till det skrivna gudsordet. Guds Ande, som bor i det, ger oss tron. Guds Ord är nämligen inte en lära som andra läror, utan det har en verksam kraft i sig, som är Guds egen Ande.

Om Gud sen, när vi väl har fått tron genom hans ord, vill ge oss också yttre tecken på sin makt och närvaro hos oss, då stadfäster han genom tecknen den tro som vi redan har fått. Mark. 16:20.

Men saligheten finns i det fördolda, i det rike som är ovantill. Jesu rike syns inte, fast det är fullt verkligt. Det är också evigt bestående - i motsats till annat som man ser med ögonen och som ska försvinna.

Frälsningen tillhör vår Gud.

Upp. 7:10

Så har Guds folk bekänt i alla tider. De har erfarit, att deras frälsning är helt och hållet Guds verk, inte till någon del deras eget.

Vem av oss skulle ha förstått, att vi behövde fräslas från våra synder, när vi alla av naturen älskar synden? Eller hur skulle vi kunna tänka, att vi behöver ett nytt sinne, när vi inte förstår hur onda vi är?

Vi, som av naturen enligt aposteln är döda i överträdelser och synder (Ef. 2:1,5), kan inte av oss själva skapa andligt liv i oss. Vi kan inte göra oss goda eller kärleksfulla eller gudfruktiga, då vi saknar viljan till sådant. Ett ont träd kan ju inte frambringa goda frukter.

Det är vår lycka, att Gud både tog initiativet till vår frälsning och utförde den genom sin Son - helt utan vår medverkan. Långt innan vi fanns till bar och borttog Jesus våra synder.

Sedan döpte Gud oss till personlig delaktighet av Jesu verk och födde oss till andligt liv i sin gemenskap.

Vidare kommer han till oss genom evangeliets predikan mitt i vårt otrostillstånd och tändar tron i oss med budskapet om att våra synder redan är oss förlättna på grund av Jesu verk.

När han så har tagit oss in i sitt rike och gett oss kunskapen om nåden i Kristus följer han oss med sin Ande och stöder tron med evangeliet.

Det är nödvändigt för oss, att han själv uppehåller tron i oss med sitt ord, eftersom ingen människa kan bevara sig själv i tron. Aposteln Petrus säger, att vi bevaras i tron med Guds makt (Petr. 1:5), nämligen via hans Ord, som både skapar och uppehåller tron.

Det är befriande att veta, att Gud har planerat för oss i förväg och kommer att följa oss genom livet. Vi får tryggt lägga vårt liv i den Allsmäktiges hand och vara förvissade om att han bär oss och bevarar oss i Sanningen intill änden.

Den som sitter under den Högstes beskydd
och vilar under den Allsmäktiges skugga,
han säger:

I Herren har jag min tillflykt och min borg,
min Gud, som jag förtröstar på.

Hans trofasthet är sköld och skärm.

Psalt. 91:1,2,4

Jag skall bevara dig för allt ont.

Ps. 121:7

Den frälsning som Gud har gett oss i Kristus är fullständig och innebär just vad denna psaltarvers säger. Men versens innebörd är inte tillgänglig utan att man får Guds Andes ljus över bibelns budskap. Utan att veta vad frälsningen innebär kan man inte förstå detta löfte.

Frälsningen genom Jesus innebär, att våra synder, som var hinder för ett gott förhållande till Gud, är borta, utstrukna och förlätna. Gud, den Allsmåttige är därigenom oss nådig igen. Han har redan tagit sig an oss, så att han har upptagit oss till sina egna barn och vårdar och beskyddar oss med sina outtömliga möjligheter.

I den omvårdnaden är Guds mål att få oss välbärgade till sin himmel. Därvid behöver han undervisa oss och fostra oss genom vad han finner nyttigt och gott. Det händer ofta, att han använder sig av prövningar och motgångar, som han lägger i vår väg, för att vi ska lära oss att ha kontakt med honom.

Han låter oss erfara vår svaghet, för att han ska kunna undervisa oss om, att han hjälper just de svaga, ja, dem som inte har någon kraft alls inför svårigheterna.

Den sista prövningen är den lekamliga döden. Inför döden förstår vi, att vi äntligen måste låta allt utan undantag vara i hans händer. Så tar han in oss i den himmelska saligheten och ger oss en förnyad och felfri kropp på uppståndelsens morgon.

På detta sätt bevarar han dem som inte förkastar hans frälsning. Han bevarar inte från jordiska trångmål utan för oss igenom dem. Han låter oss inte behålla de jordiska ägodelarna utan ger oss himmelska i stället. Inte ens hälsan låter han oss behålla, utan han låter vår förgängliga jordiska kropp nötas ut och bli mull igen. Istället förnyar han den helt i en himmelsk och bestående gestalt.

Så bevarar Gud oss från allt ont – inte för att leva för denna världen utan för den evigt bestående världen hemma i hans himmelska gemenskap.

**Håll er vakna och be, så att ni inte
kommer i frestelse!** Matt. 26:41

Hur är det möjligt att undvika att komma i frestelse, då vi ständigt frestas av våra egna onda begär? (Jak. 1:14) Varje kristen människa vet av erfarenhet, att vi inte kan undvika att falla i synd. Om vi av Guds nåd klarar oss ur en frestelse, frestas vi genast att falla i högmodssynd i stället.

Nej, Jesus talar inte i detta sammanhang om frestelse att bryta mot Guds lag. Dem kan vi inte undvika, eftersom vårt eget köttsliga sinne oupphörligt frestar oss till synd. Jesus talar här om frestelsen att falla från tron.

Jesus var nämligen stadd på väg till sitt lidande, och han förutsåg hur svåra anfäktningar av tvivel som lärjungarna skulle bli utsatta för.

Vi får inte avfalla från förtröstan på ordet om en nådig och barmhärtig Gud. Ett sådant fall, som innebär att man vänder evangeliet ryggen, är till döds, eftersom man då lämnar det enda som kan hålla vår tro vid liv.

Visst är alla synder utstrukna och förlätna i Jesu död, men den som inte tror förlåtelsen, kan ju inte samtidigt ta emot den.

Den som är vaken ifråga om evangeliet, har skydd mot frestelsen att ge upp tron. Därför gäller det att ha trons ögon öppna för nåden i Kristus i alla lägen och i alla tider.

Med vissheten om nåden följer också en rätt bön. Den som ser Jesu verk för sin tros ögon, kan inte annat än vara bedjande i samma anda, kan inte annat än tacka och lova Gud i sitt hjärta.

Men denna sorts vaksamhet och bön kan vi inte själv åstadkomma. För lärjungarnas del kom den sig av Jesu muntliga undervisning.

För vår del är den sanna bönen och vakenheten ifråga om Guds nåd ett resultat av det skrivna evangeliet, som vi läser och hör utläggas och tar till oss.

Därför må vi använda och begrunda evangeliet oavbrutet, så att vi bevaras från att falla i misströstan ifråga om nåden.

Det slag av bön, som Jesus åsyftar, när han talar om att vaka och be (Matt. 26:41), är en bön som tar fasta på löftena om Guds barmhärtighet och nåd.

Lärjungarnas tro sviktade, när de såg Jesus bli tagen till fånga, bortförd, förhörd, dömd och avrättad. I synnerhet var lärjungen Petrus i en svår situation efter det att han av rädsla för judarna hade förnekat offentligt att Jesus var hans Herre. Då hade lärjungarna all orsak att försöka stöda sin tro genom kontakt med Himlafadern. I bönen måste de dra sig till minnes Guds trofasthet, som de bör ha fått undervisning om av Jesus.

Det är ingen katastrof att tron sviktar. När Petrus försökte gå på vattnet på Jesu löfte, sviktade hans tro vid anblicken av vattnet och vågorna, så att han började sjunka. Men han förtröstade på Herren Jesus, och Jesus hjälpte honom till båten.

Av den händelsen lär vi, att det viktiga i alla situationer är att ha trons blick fästad vid Jesus och på Guds barmhärtighet genom honom. När allt går emot oss i denna världen, sjukdom och olyckor drabbar oss,

finns inget annat att fästa sitt hopp vid än att Gud i sin trofasthet ska föra oss igenom allt. Hur han gör det, vet han bäst.

Men utan kunskap om Jesu evangelium om syndernas förlåtelse och om hur Gud för Jesu skull är oss nådig, har vår bön ingen kraft att ge oss. Bönen kan inte övertyga oss om Guds trofasthet utan stöd av Guds eget ord och hans löften. Det är Guds eget ord som skapar och uppehåller den fungerande och rätta bönen, den som förtröstar på Himlafaderns nåd och trofasthet.

Det är en särskild förmån som bara Guds folk har, att liksom påminna sin Herre om hans barmhärtighet. Inte för att han skulle glömma att vara barmhärtig, utan för att vi själva har svårt att hålla fast vid att han alltjämt är densamme i godhet och trofasthet.

Så är bönen ett förtroligt samtal mellan barnen och deras himmelske Fader. Han vet visserligen alltid långt på förhand vad barnen behöver och har planerat därefter, men vi får tala med honom på barns sätt, och han svarar genom sitt ord, som han tidigare har gett oss och som hans Ande under bönen tar fram ur vårt minne.

Var ännu ivrigare att göra er kallelse och utkorelse fast! 2Petr. 1:10

Aposteln Petrus talar om kunskapen om Jesus Kristus och att vi är renade från våra synder genom honom. Att göra kallelsen och utkorelsen fast är att förvissa sig om vad vi har genom Jesus.

De som är kallade och utkorade är alltså de, åt vilka Gud ger kunskapen om Jesus som världens Frälsare. Ingen kan ta den kunskapen till sig utom genom Guds Ande - trots att den erbjudes åt alla som hör. Av naturen föraktar och förkastar vi alla den andliga kunskap, som Gud erbjuder.

Eftersom kunskapen om frälsningen genom Jesus, Guds Son, innebär evigt liv och salighet, bör vi ju vara ivriga att få den klar för oss, inte förkasta den, inte förvanska den eller glömma den.

Just genom kunskapen om Kristi verk för världen uppenbarar Gud åt oss huruvida han har utvalt oss. Var och en som av Guds ord har fått veta att synderna är oss förlätna genom Kristi död - och som håller fast vid det - är utvald av Gud - till att få denna kunskap.

Kunskapen om frälsningen i Kristus är nämligen inte lik jordisk kunskap, så att den kan ligga överksam. Kristi kunskap har gudomligt liv i sig och innebär evigt liv och salighet för den som har den.

Den som har kunskapen att han är frälst genom Jesu försoningsgärning bör också bekänna att Gud har utvalt honom eller henne. Genom den be-
kännelsen ger vi nämligen Gud hela äran för frälsningen. Det är han som har tagit initiativet till vår frälsning och som fullbordar den genom att ge evangeliet åt oss.

Om du vet och erkänner att Jesus med sitt blod har betalt världens synder inklusive dina egna, då är du utvald av Gud till evigt liv och salighet.

Om du däremot inte har kunskap om frälsningen i Jesus Kristus, då må du följa aposteln Petrus' råd, vara ivrig att få veta vad Gud har gett dig - och oss alla - genom Jesu försoningsgärning. Då får du visshet om att du är utvald av Gud.

På något annat sätt varken kan eller får någon människa veta något om sin utkorelse till salighet. Jesus är vägen också i det stycket. Må Gud ge oss alla kunskapen om honom!

”Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er.” Joh. 15:16.

Jesus sade detta till sina lärjungar och tillade: ”och bestämt om er att ni ska gå ut och bära frukt, sådan frukt som består.”

Vårt köttsliga sinne vill så gärna säga: ”Jag valde Gud, jag beslöt att bli Guds barn”. Men vårt köttsliga sinne kan aldrig välja Gud eller bli hans barn, utan det förblir hans motståndare. Det nya och andliga sinne, som Gud föder fram i oss genom sitt ord, säger: ”Du, Gud, stannade mig på min onda väg, du döpte mig till din egen, du gav mig syndernas förlåtelse och tron på Jesus Kristus.”

Jesus är Gud, och han använder sin allmakt genom det som han talar. Genom att undervisa sina lärjungar om sitt rike gav han dem tron i hjärtat, knöt dem vid sig själv till delaktighet i den himmelska världens välsignelser. Vi människor har inget att sätta emot Jesu ord. En enda kort befallning får oss att efterkomma den.

När Jesus med uppmaningen ”Följ mig” kallade

tullmannen Levi, där han satt på sin arbetsplats, då stod denne genast upp, lämnade allt och följde honom. Luk. 5:27,28. Det gavs ingen extra tid för Levi till eftertanke eller övervägande och eget beslut.

Jesu ord har lika stor kraft oberoende av om vi redan är hans efterföljare eller inte. När det romerska vaktmanskapet kom för att ta honom tillfånga och han bara yttrade orden ”Jag är”, som Gud kallar sig själv, vek de tillbaka och föll till marken. Joh. 18:6.

Det är vår lycka att Jesus utväljer oss. Vi är från födseln på väg bort från Gud och har ingen tanke på att vända om, har varken lust eller vilja till det. Vi tror oss vara goda och göra det goda likt Saulus, som förföljde de troende. Men Jesus stannade honom på Damaskusvägen med frågan ”Varför förföljer du mig?”

Även oss tilltalar Jesus med lika stor kraft. Han kommer emot oss genom sitt skrivna ord. I det finns vår kallelse till Jesu rike, vår frälsning, vår födelse till andligt liv och delaktighet i det himmelska arvet. Där, i sitt evangelium, uppenbarar Jesus åt oss sitt val.

Om någon vill följa mig, skall han förneka sig själv. Mark. 8:34

Att följa Jesus är något helt annat än vad vi människor tänker att det är. Goda gärningar i allmänhet är inte det som Jesus här frågar efter. Sådana kan göras också i ett självgott sinnelag, då man innerst strävar efter egen berömmelse inför Gud. Jesus avser här hjärtats rätta förhållande till Gud.

Att följa Jesus är att förneka, avstå från och inte alls räkna med sig själv eller några egna gärningar. Vi får inte ens räkna med själva efterföljandet.

Ett sant Jesu efterföljande är nämligen ett heligt Guds Andes verk, som vi människor inte kan åstadkomma, eftersom vi i tankar ord och gärning är idel syndare. Allt vad vi gör, är syndbefläckat och kan inte räknas som sann Jesu efterföljd.

Alltså säger Jesus här, att det är omöjligt för oss människor att följa honom på ett rätt sätt. Men lösningen finns i ett annat Jesu ord: Det som för människor är omöjligt, är möjligt för Gud. Guds Ande griper oss genom evangeliet och åstadkommer i oss ett sant efterföljande av Jesus.

I detta Andens verk i oss har vår mänskliga och köttsliga vilja ingen del.

Att följa Jesus innebär att gå efter honom, inte före. Han har gått före oss till Fadern – bärande vår syndaskuld. Han tog dess straff och tvådde oss rena från den. Och nu får vi gå efter honom i spåren av hans verk.

Att gå efter Jesus är att tro evangeliet om allt vad han har efterlämnat åt oss efter fullbordat frälsningsverk. Han har inte bara gottgjort vad vi har brutit, utan han har också uppfyllt Guds lag i vårt ställe.

Vår rättfärdighet genom hans verk innebär, att alla nödiga goda gärningar redan är gjorda för vår rättfärdighet och eviga salighet. Vi varken behöver eller får längre anstränga oss med goda gärningar i det syftet.

Men genom tron på evangeliet får vårt liv en annan inriktning. Evangeliet ger oss lust att verka till Jesu ära, inte för vår egen. Vi vill göra vad som är välbehagligt för Gud.

Men detta nya Andens sinne behöver daglig uppmuntran genom evangeliet. Det får sin näring från Jesu kärlek. Ty ”kärleken består inte i att vi har älskat Gud, utan i att han har älskat oss och sändt sin Son till försoning för våra synder.” 1 Joh.4:10.

Den som hatar sitt liv i denna världen, han skall bevara det och vinna evigt liv. Joh. 12:25

Jesus avser här inte det liv som vi alla har till uppgift att leva här i världen till vår död. Hans ord gäller frågan om vem eller vad vi lever för. Lever vi för denna världen, för att tillfredsställa vårt eget köttsliga sinne, för att skaffa oss berömmelse i denna världen? Älskar vi denna världens väsen, då vi i stället borde hata det? Eller lever vi för Gud med målet att tillbringa evigheten i hans gemenskap?

Ingen av oss hatar utan orsak sitt liv eller sin livsriktning. Som Adams efterkommande är vi alla födda egenkära och självcentrerade.

Men det händer av Guds nåd, att vi får orsak att hata vår medfödda onda livsriktning, nämligen när Jesu kors, hans lidande för vår skull, blir levande för oss, så att vi börjar ana vad vårt liv för oss själva och för denna världen egentligen är värt – ett liv som slutar i förgängelse och i grämselse över att vi har förlösat det. Inser vi detta, då är vi redan inne i det liv som är bestående och som vi aldrig kommer att ångra. Men därtill krävs ett gudomligt ingripande.

Det enda som har kraft nog att bryta vår egenkärlek och ge vårt liv en ny inriktning är Jesu Kristi kärlek och Gud Faders kärlek till oss genom honom.

Jesus säger, att den som mister sitt liv för hans skull, han ska finna det. Matt. 10:39. Orden 'för hans skull' syftar på vad han har gjort för oss. När vi blir varse, att han frivilligt i kärlek till oss och i lydnad för sin Faders vilja lät sig torteras till döds för att frälsa oss från vårt syndaliv, då börjar vi skämmas för vår kärlek till vårt liv för denna världen. Vi börjar hata det för hans skull.

Vi kan inte leva för två herrar, säger Jesus, vi måste älska den ene och hata den andre, eller tvärtom. Matt. 6:24. Den, för vilken Guds nåd i Kristus har blivit dyrbar och omistlig, känner vämjelse och obehag av sitt eget köttsliga sinnes begär att tjäna och leva sig själv till behag.

Det liv som vi har med Kristus i hans förlåtelses rike är oändligt rikt och saligt. Det börjar redan här i tiden genom kunskapen om hans nåd och fortsätter evigt.

Det är tryggt att leva för Kristus. Inget hot om dom och förkastelse, eftersom hans nåd är evig. Ingenting att frukta, varken i detta livet eller i det tillkommande, eftersom allt, motgång såväl som medgång, tjänar oss till det bästa. Och ingen kan ta det livet ifrån oss, eftersom det har sin grund i Kristi gudomliga och eviga kärlek. Rom. 8:38 f.

**Om någon förblir i mig, och jag i honom,
bär han rik frukt.** Joh. 15:5

Jesus är vinstocken med evigt liv. Grenarna är vi som genom dopet och Guds ord har blivit inympade i honom. I Jesus finns den livgivande saven med syndernas förlåtelse genom hans utgjutna blod. Denna andliga sav flyter ständigt ut till grenarna när evangeliet förkunnas och tas emot.

Dit saven kommer, där åstadkommer den andlig frukt. Och frukten är vår bekännelse om Jesu nåd och frälsning, som vi har fått del av.

Ibland talar man om att Jesus bor i oss. Men han bor i oss bara när vi befinner oss i hans ord d v s håller fast vid det. Han är nämligen ett med evangeliet, bibelns lära. Vi kan inte samtidigt säga, att vi har Jesus eller tror på Gud, om vi inte tror allt som Gud säger genom Jesus och hans tjänare, apostlarna och profeterna.

Om vi förvränger eller förkastar Jesu ord, är vi inte längre kvar i honom och inte heller han i oss. Och då kommer ingen rätt frukt.

Den goda och rätta bekännelsen lyder: Jag är en fördömmelsevärd syndare, men jag är benådad och frälst genom Jesu verk på Golgata och jag har för Jesu skull en nådig Fader i himmelen och ska ärva saligheten. Den sortens frukt vill Fadern ha på sin vinstock.

Om en sådan bekännelsefrukt säger Jesus, att Fadern förhärligas genom den. Den blir till ära åt Gud, eftersom den goda frukten är helt och hållet hans verk genom Ordet och Anden.

Ingen människa kan av sig själv bära en sådan frukt. Ingen vill av sig själv erkänna sig som en brottsling, som behöver nåd. Och utan Guds Andes undervisning vill ingen heller tro, att en annan har sonat våra synder och frälst oss färdigt för himmelen.

Det är ett under var gång någon kommer till en sådan tro och det växer fram en sådan bekännelse. Det är bara vinstocken Kristus med sin livgivande sav med syndernas förlåtelse som kan åstadkomma detta.

Må ditt ord om blodet röda,
Jesus, till mitt hjärta flöda,
och den goda frukten bära,
att bekänna blott din lära.

Förbli i mig, så förblir jag i er! Joh. 15:4

En gren som är skild från vinstocken bär ingen frukt, den torkar bort. Många människor har genom dopet i Guds namn blivit inympade i Jesu vinstock, men de har blivit skilda från stocken och vissnat bort genom otro eller villolära.

Att vara kvar i vinstocken Jesus är att vara kvar i Jesu lära. Redan ett litet tillägg till eller ett borttag från hans lära skiljer oss från honom. Vi måste ta honom direkt på orden och hålla honom trovärdig, så att vi litar på hans ord.

Jesu lära är enkel: Vi är frälsta från våra synders skuld genom hans död och därigenom gjorda rättfärdiga, heliga och dugliga för himmelen.

Men våra försök att lägga till och ta bort något från Jesu lära är otaliga: ”Vi måste själv först ångra oss och avgöra oss för Gud, lägga bort våra synder, vara fromma si och så o s v – innan Jesu verk kan gälla för oss personligen.”

Ändå var det just för syndare som Jesus dog, inte för gudfruktiga, inte för de redan rättfärdiga och fromma. Ja, han dog för sina fiender, som varken kunde eller ville omvända sig.

Han frälste alla människor utan undantag, eftersom alla var helt fallna i synd och fördärvade, så att de måste frälsas av ren nåd och barmhärtighet.

Vi kan inte kräva, att vi med mänskligt förstånd ska kunna förstå Jesu lära. Den är så mycket högre än våra tankar som himmelen är hög över jorden.

Vi kan inte heller anpassa Jesu lära till våra mänskliga uppfattningar. Många försöker göra det och far vilse. Vi måste tro den.

Håll mig, Jesus, fast vid dig,
alltid trogen vid din lära.
Må dess kraft uppfylla mig
att den goda frukten bära,
som är att ge dig all ära.

Omvänd er och tro evangelium! Mark. 1:15

Detta var innehållet i både Johannes Döparens och Jesu förkunnelse och det gäller alltså. Egentligen är det ett nådeerbjudande, men vårt adamssinne vill missuppfatta det och göra ett eget gärningsprogram av det. Och så styckar vi upp Jesu predikan i två delar: Först bättring och sen tro. Först ska jag försöka ändra mig, lämna min egoism, bli mera from, bekänna mina synder grundligt och ta allvarligt på mitt andliga liv - och sen, när jag har presterat en tillräckligt sann syndaånger, då ska jag ta emot förlåtelsen.

Men Jesus menar inte så. Han uppmanar oss i stället att vända om från sådana tankar, lämna allt vi har för händer av eget verk och i tro ta del av den himmelska festmåltiden, som han redan har tillrett. Uppmaningen kan översättas med: Sluta försöka bli värdig Guds ynnest! Ta emot nåden i stället!

Gud kommer ändå inte att godkänna oss, hur vi än bär oss åt. Inför hans allseende blick är våra egna försök till fromhet, botgöring och tro idel självhävdelse och bedrägeri.

Vi bör i stället räkna med den syndernas förlåtelse som Gud har gett oss genom Jesus, förlåtelsen som täcker all vår självgjorda gudaktighet och gör oss värdiga och beredda för himmelen - utan att vi själva gör till eller från!

Att på det sättet räkna med Guds nåd är just att göra sinnesändring eller att omvända sig, eller att göra bättring, som det hette förr. En sådan sinnesändring betyder omvändelse från tro på sig själv till tro på Guds nåd.

Tror man Guds ord om den redan givna frälsningen genom Jesu gärning, då har man därmed ett rätt sinne och en rätt tro. Ja, det är så enkelt och solklart.

Men vårt egoistiska gamla sinne har vi också allttjämt kvar. Det vill alltid ha ett finger med ifråga om vår omvändelse. Vi vill gärna tänka att vi hade en egen god vilja att vända om. Må Guds Ande vända om oss från sådana tankar! Guds ord vittnar, att ingen människa har en sådan god vilja. Att tro en frälsning av ren nåd ligger inte i linje med vårt förstånd. Vår omvändelse till tro på evangeliet är helt Guds verk – genom hans ords och Andes kraft.

Att tro på evangelium är inte en gärning från vår sida. Gud ger tron som en ren gåva. Han ger den via den kraft som finns i evangeliet.

Evangeliet ska tas emot direkt utan några förberedelser från vår sida. Hur skulle vi egentligen kunna förbereda oss, vi andligen döda? Vi har liv bara i tron på evangeliet om Guds nåd.

Evangeliet ger oss allt, väcker oss till liv, omvänder oss från vår fiendskap mot Gud till hans vänner och gör oss till hans barn.

Men vem av oss kan efterkomma uppmaningen att tro evangeliet? Att tro på evangeliet om oförtjänt och heltäckande nåd är ju att förneka sig själv och sina egna verk, att erkänna, att vår omvändelse och tro är helt Guds verk. 1 Kor. 12:6. Fil. 2:13.

Att tro evangeliet är att få se, att allt är redo för oss - redan före vår tro. Vad skulle vi annars ha att tro på, om vi inte var frälsta utan vår egen bristfälliga tro?

Vi har hela frälsningen och saligheten fullständig och färdig i evangeliet. Där ingår också all nödig fromhet, helighet, omvändelse, överlåtelse till Gud och tro.

Den som tror detta är därmed omvänd, har redan den rätta och sanna tron och all rättfärdighet, helighet och fromhet som Guds gåva. På det sättet behålls evangeliet rent och gudomligt för oss, rent från mänskliga tillägg från vår sida.

Evangeliet behåller sin kraft endast om det får vara rent, inte till någon del grundat på vad vi från vår sida kan åstadkomma, utan grundat enbart på Guds domslut vid Kristi uppståndelse, domslutet som säger, att allt som hör till vår frälsning är fullbordat genom Kristi död. Den som tror detta är redan frälst och salig.

Nu får i tro du vila blott
i både fröjd och nöd
vid detta verk, ty allt är gott
igenom Jesu död.

Men att här lägga något till
är att sig själv bedra,
ty Jesus ensam äras vill.
Lov, pris, halleluja!

Sionsharpan 209:5,6

**Om någon hör min röst och öppnar dörren,
skall jag gå in till honom och hålla måltid
med honom.** Upp. 3: 20-21

Alla har vi av naturen vårt hjärtas dörr stängd för det himmelska. Vi vill inte öppna hjärtat för det och vet inte heller hur hjärtas dörr ska öppnas.

Men hjälpen kommer genom Jesu ord - rakt igenom den stängda dörren. Hans ord har makt att tränga in i vårt medvetande. Och när detta av Guds nåd händer, då far vårt hjärtas dörr strax upp på vid gavel. Vi har inte kraft att stå emot den gudomliga sanningen om nåd och förlåtelse. Att uppfatta innehållet i Jesu budskap innebär att han kommer in till oss, eftersom han själv är Ordet.

Att höra Herrens röst innebär liv. Han kallar oss genom profeten och säger: 'Hör, så får er själ leva!' Bara lyssna stilla till vad han har gjort för dig till din frälsning och salighet. Din frälsning är beredd och färdig och redan given åt dig. Ditt fängelses dörr är redan öppnad och syndens bojar är sönderslitna genom hans lidande och död i ditt ställe.

Det behövs inga förberedelser för den festmåltiden från vår sida. Vi skulle inte heller hinna förbereda oss, eftersom måltiden börjar redan i och med att vi hör Jesu röst. Hans ord är nämligen detsamma som hela det dukade bordet med himmelska rätter. Han har med sig allt som behövs. Vi har ingenting i vårt fattiga hjärtehus, men han har allt.

Jesus bjuder på sig själv, sin kropp, som han har utgett i döden för oss, och sitt blod, som han har låtit rinna till betalning för vår synd. Att som dödsdömd syndare höra att Herren Jesus har dött i vårt ställe är detsamma som att njuta Guds himmelska festmåltid. Något större och underbarare finns inte.

Här bjuds oss Guds nåd
genom Frälsarens blod
som fri och helt oförtjänt gåva.
Här får vi fritt dricka
ur frälsningens flod
och därför blott tacka och lova
Gud Fader och Jesus, vår broder.

Jag känner mina får, och mina får känner mig. Joh. 10:14

En bra herde känner sina får. Jesus känner oss alla. Som Gud vet han allt om oss. Vi kan inte förstå oss utan att han genomskådar oss.

Men Jesus skulle inte vara den gode Herden, som han säger sig vara, om han skulle döma oss efter våra synder och brister. Nej, han ser inte på dem. Han har själv betalt mer än nog för att utplåna våra synder och svagheter. De försvann i hans död, då han dog i vårt ställe.

Nu känner Jesus oss som idel goda får, välartade och fromma – trots alla våra svagheter. När han kallar på oss, nämner han oss vid det namn vi fick vid hans uppståndelse och i dopet i hans namn. Ja, just vid hans eget namn. Vi är hans egna, dyrt köpta med hans blod från syndens och djävulens välde.

En herde kan leda sina egna får med sin röst. Fåren känner igen sin egen herdes röst. De följer inte främmande röster. Känner du igen Jesu röst?

Den är enbart mild. Han anklagar ingen, dömer ingen. Han tar emot alla som kommer till honom.

De som föraktar honom har ändå en dom över sig, nämligen nådebudskapet, som de har avvisat. De har i övermod förlitat sig på sig själv så mycket att de har tackat nej till den gode Herdens kallelse. De lärde aldrig känna hans röst utan följde andra herdar.

Jesu röst är bara nåd och gudomlig barmhärtighet. Han talar vänligt till alla människor, även till lärjungen Judas, som förrådde honom.

Så sjunger jag av hjärtat:
Min herde Herren är.
Med fröjd jag honom följer
den väg som hemåt bär.
Blott nåd, ja, idel godhet
skall alltid följa mig,
och jag skall i hans himmel
få bo till evig tid.

Sionsharpan 294:5

**Han som sitter på tronen skall slå upp sitt
tabernakel över dem.** Upp.7:15

Guds tron är på grund av Jesu offer en nådens tron. Gud har som den högste domaren dömt oss fria från synd på grund av Jesu död i vårt ställe. Den domen kan ingen ändra.

Men domen ska meddelas åt oss. Och när vi väl har fått veta den, skjuter djävulen sina pilar mot oss, understödd av vår egen otro: Du är ännu en syndare! Se nu hurdan du är och vad du har gjort! Kan benådningsdomen vara i kraft för dig nu, när du åter har syndat?

Gud dom står i varje fall fast, och för att säkerställa att vi vet det, sätter Gud upp ett skydd över oss mot lögnarnas pilar. Det skyddet, eller tabernaklet, är just själva domslutet, som vi får hänvisa till, när tvivel angriper oss angående vår benådning. När vi håller till under det tabernaklet, har vi frid i vårt samvete.

Tabernaklet är detsamma som evangeliet om Guds nåd. Det är inte bara ett skydd utan också en mångsidig inrättning för barmhärtighet.

Där helas de som har sargade samveten. Där stärks de i tron svaga och återupplivas de andligen döda. Där tröstas de som sörjer över sig själv. Alla får den hjälp de behöver. Gud själv är läkaren som med gudomlig kunskap vet vad som fattas oss och delar ut läkemedel.

Visserligen är våra synder redan utstrukna genom Jesu död, men genom evangeliets tillsägelse om förlåtelse får vi också vårt samvete rentvättat i Lammets blod, så att vi med frimodighet och full trosvisshet kan utropa: Se, jag har vita kläder på mig. Jag är rättfärdig och helig i min Frälsares verk. Jag har kommit ut ur den stora bedrövelsen och kommit in i den himmelska glädjen och friden.

Och allt detta har Gud gett mig genom min Herre Jesus Kristus, och han ska aldrig ta det ifrån mig – eftersom han är trofast.

En fristad vi funnit, där tryggt vi får bo,
där fienden aldrig oss når.
Där äger vi hälsa och glädje och ro.
Vår fristad är Frälsarens sår.

Arvid Hydén / Sionsharpan 335:4

Och jag såg det nya Jerusalem komma ner från himlen. Upp. 21:2

'Det nya Jerusalem' är ett av bibelns många uttryck för Guds folk. I samma text liknas folket vid en brud som är smyckad för sin brudgum, nämligen för Kristus.

Hela vårt människosläkte blev smyckat med Jesu rättfärdighet genom hans död och uppståndelse. Jesus hade tagit på sig hela världens syndaskuld och betalade den med sitt blod och sin död. Så förvandlade han med ett slag oss syndare till rättfärdiga och heliga.

Denna rening av människosläktet till rättfärdig gestalt var ett större verk av Gud än då han skapade himmel och jord. Vid skapelsen använde han bara sitt ord, men för att bota syndafallets skada måste han ge ut sin Son till att dö under de skapades synd.

I vårt dop i Guds namn blir vi personligen delaktiga av denna andliga nyfödelse ovanifrån. Citatets uttryck 'komma ned från himmelen' betyder just detta. Hjälpen kom ovanifrån. Det fanns ingen möjlighet för oss jordiska människor att befria oss själva från våra synder.

Nu har Guds rike kommit till oss på jorden och Jesus talar till oss genom sitt evangelium om vad det innebär för oss: Han har befriat oss från trældom under synden och djävulen och har gjort oss till invånare i hans nya och eviga rättfärdighets Jerusalem.

Vad återstår då mer, än att med Jesu församling som hans himmelska brud glädjas över hans nåd? Vi är klädda i Jesu rättfärdighets bröllopskläder och redan förda in i bröllopssalen, som är hans nåderike. Vi bor i hans himmelska Jerusalem, staden som är grundad i hans sår. Vad som än händer med oss här på jorden, så har vi ändå framtiden och evigheten tryggad.

Guds stora verk genom Jesus, som led döden för oss och uppstod för oss som vår representant kan inte göras ogjort. Den som inte förkastar det äger allt vad det innehåller och betyder.

Vem kan mer salig vara
och vara mera glad
än Jesu helgonskara,
som lever i hans stad?
Sin nåd har han dem givit
och sin rättfärdighet,
i himlen dem inskrivit
för tid och evighet.

**Jag är viss om, att varken liv eller död
skall kunna skilja oss från Guds
kärlek i Kristus Jesus. Rom. 8:38,39**

Guds kärlek är varken kraftlös eller overksam. Den har redan uträttat allt som behövs för vår salighet och är alltjämt verksam för vårt bästa. Paulus sammanfattar här allt som angår vår frälsning och salighet. Han vet, att allt är i sin ordning för dem som Gud älskar.

Och Gud älskar hela världen. Joh. 3:16. Därför bör vi alla likt Paulus lita på Kristi gudomliga kärlek, först och främst ifråga om vad den redan har åstadkommit för oss: betalt vår syndaskuld och gjort oss rättfärdiga inför Gud.

Vi får tro och bekänna Kristi kärlek genom att prisa oss själva saliga i honom och hans verk. Vi får frimodigt säga, åt såväl oss själva som åt andra: "Kristus har genom sitt offer gjort mig ren, rättfärdig och helig. Och i dopet har jag fått detta bekräftat av Gud genom att han har fött mig till sitt barn och till delaktighet av alla de himmelrikets gåvor, som Kristus har vunnit åt mig."

Sedan är Kristi eviga kärlek också en garanti för att jag inte går förlorad utan blir evigt salig.

Det är Guds vilja, att vi på detta sätt ska sätta all tro och lit till Kristus, att han för det första genom sin offerdöd har gjort allt som behövs för vår frälsning och sedan att han bevarar oss i tron genom sin Ande och sitt Ord.

När vår frälsning från början till slut är så helt Guds verk i Kristus, har vi ingen anledning att tvivla eller misströsta angående vår eviga salighet.

Det ligger ju inte i vår egen makt att hålla oss vakande i tron. Det gör Gud med sitt ords makt genom evangeliet. Jag är en avfalling som alla människor och faller i tvivel så snart jag inte ser min Frälsare för min tros ögon.

Därför kan jag varken lita eller hoppas på mig själv och min förmåga, utan jag måste med Paulus förli-ta mig enbart på Guds kärlek i Jesus Kristus. Och jag ska inte komma på skam, ty Gud är trofast, så att han håller sina löften och bevarar dem som hoppas på honom.

Jag vet var jag min styrka har.
Den vilar uti Guds försvar
och trotsar själva döden.

Sionsharpan 270:1

Jag har bett för dig, att din tro inte ska bli om intet. Luk. 22:32

Detta sade Jesus till lärjungen Petrus, när denne i högmod försäkrade, att han aldrig skulle förneka sin mästare. Jesus visste att Petrus inte skulle kunna hålla sitt löfte utan falla grovt och komma i stor ångest för den saken. Därför har Jesus bett för honom och säger det till honom, för att han skulle komma ihåg det och inte tappa hoppet om Jesu förlåtelse och falla i misströstan när det händer.

Jesus kom ihåg Petrus och tänkte på honom också mitt under sitt lidande. Petrus var den förste som han skickade en särskild hälsning till efter sin uppståndelse.

Jesus känner alla sina egna som tror på honom. Han har särskild omsorg om alla som har misslyckats i sitt gudsförhållande och känner sorg i sitt samvete. Han har bett för dem alla, att deras tro inte ska gå om intet. Han följer dem med sitt evangelium och lämnar ingen ensam i sin sorg.

Därför heter det också: ”Saliga är de som sörjer, ty de ska bli tröstade.” Det heter om publikanen som kom till templet och i stor vanda utropade: ”Gud, förbarma dig över mig syndare!” att ”han gick hem rättfärdig.” Luk. 18:13,14. Det fanns inte längre någonting hos publikanen som hindrade honom att bli föremål för Guds barmhärtighet. Hans andliga självförtroende var krossat, och Gud tillräknade honom Kristi rättfärdighet.

Vår kännedom om våra synder och vår sorg över dem varierar med livet. Inte var Petrus heller alltid i djup syndanöd. Tvärtom var han ganska kavat emellanåt. Men han hade av Guds nåd alltid kvar tron på sin Mästare.

Guds nåd är inte beroende av vår syndakännedom eller ånger. Nåden är alltid lika stor och alltid gällande för alla människor. Den har sin grund i Jesu fullbordade frälsningsverk. Vi får lita på den.

Men tron ska prövas, för att det ska bli uppenbart huruvida den är grundad i Kristi fasta evangelium eller om den är bara vårt eget ofullkomliga verk. När den prövningen kommer, har vi bara evangeliet att fly till. Men Jesus är i sitt evangelium lika verkligt som han var med Petrus under hans prövningsdagar. Jesus står trofast vid sitt ord och sina löften.

Kämpa för att komma in genom den trånga porten! Luk. 13:24

Vad menar Jesus? Vi har ju fått lära oss, att han har kämpat färdigt för oss, så att vår syndaskuld är betald och Gud är nöjd. Vi har fått Guds rike, syndernas förlåtelse och det himmelska barnskapet till skänks genom hans död och är redan intagna i Guds rike genom dopet. Vad finns då att kämpa för?

Visst är allt färdigt. Men denna kamp gäller inte det, utan det är fråga om en kamp för vår egen visshet om det som Kristus har fullbordat för oss, om att Gud har förbarmat sig över just mig och är mig nådig för Kristi skull.

Hur enkelt det än låter, är det otroligt svårt att tro, att Jesu verk är fullbordat också för mig själv och i synnerhet att det är gällande trots alla mina felsteg. Jesus tillägger ju också: ty många ska försöka, men inte kunna.

Vi har att kämpa mot vårt eget förnuft och vår otro: Är jag som döpt i Guds namn redan rättfärdig och frälst? Kan man säga till vem som helst att de för

Kristi döds skull är rättfärdiga och färdiga för himmelen?

För att kunna acceptera den fullbordade frälsningen behöver jag inse, att jag själv är en i själ och hjärta oomvänd, okristlig människa, så förstörd av synd, att frälsningen behöver vara fullbordad för mig utan mitt eget åtgörande, utan min omvändelse, utan min ånger över synden, ja t o m utan min tro. Annars är jag förlorad.

Jag är verkligen inte omvänd. Jag har innerst samma gamla själviska sinne. Jag gråter inte över allt ont som jag gör. Och någon tro att lita på kan jag inte hitta hos mig.

Men det var just därför Jesus kom. Just därför led han döden och strök ut mina synder och andliga brister. Detta får jag ständigt påminna mig, kämpa mig fram till vissheten om det med Ordets svärd och får så uppleva den fullbordade frälsningen på nytt var dag.

Lär mig se på dig, o Jesus,
se hur du fullbordat allt!
Slut mig in i din försoning,
visa mig din korsgestalt!

S Sundelius-Lagerström / Sionsharpan 383:2

Det som är omöjligt för människor är möjligt för Gud. Luk. 18:27

När Jesus förklarade för sina lärjungar, att det är lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike, undrade dessa vem som då kan bli frälst. Jesus hänvisade då till Guds möjligheter.

Vi människor fäster vårt hjärta vid jordiska ting, älskar dem i stället för honom som har skapat dem och gett oss dem. Vi håller dem för rikedomar, fast de är förgängliga ting.

Men framför allt har vi oss själva och vår egen klokskap till avgud likt fariséer och skriftlärda, som förkastade Kristus och hans himmelrike.

Vi är andligen som kameler, stora i tron på oss själva och våra egna möjligheter att klara oss ifråga om rättfärdighet och andliga kvaliteter. Vi jämför oss med varandra och försöker vara någotsånär goda och ödmjuka och mänskligt kärleksfulla. Inget ont i att försöka vara god, men det räcker inte inför Guds ansikte.

Också vår strävan att själv försöka uppnå rättfärdighet är värd fördömelse, eftersom vår strävan härrör från ett egoistiskt sinne, som är fientligt mot Gud och hans nådeerbjudande.

Gud vill ge hela frälsningen med rätt till Guds rike och barnskap hos honom som fri gåva. Men vi kan inte komma in genom nådens nålsöga, eftersom vi då nödgas erkänna oss som brottslingar och ge slaget förlorat. Vi kan inte gå emot vår egen natur, som far efter egen framgång och ära.

Vi är dömda till förtappelse, om inte Gud med sin allmakts möjligheter griper in och genom sitt mäktiga ord föder oss på nytt till ett andligt liv och ger oss ett nytt sinne, som erkänner sanningen.

Guds ord är skarpare än något svärd och förmår alltjämt skapa nytt på samma sätt som vid den synliga världens skapelse. Det är oss till välsignelse och salighet, när Guds ord tränger igenom vår själ, så att vi måste erkänna den bittra sanningen om oss själva, att vi är fördärvade av synd. Gud lämnar oss nämligen inte där, utan ger oss också sin nåd genom Jesus Kristus.

**Vakna upp, Sion, kläd dig i din
högtidsskrud!** Jes. 52:1

Herren tilltalar här hela sin återlösta mänsklighet, som han med sitt blod har köpt fri från syndens förbannelse. Han använder bilden av brudgummen och bruden, där han är brudgummen och vi människor är bruden, åt vilken han genom sin död har skaffat rättfärdighetens bröllopskrud.

Men vi sover alla otrons sömn tills han genom sitt tilltal i evangeliet väcker oss till insikt om bröllopsgåvan. Han har egentligen redan klätt oss i sin rättfärdighet, men han uppmanar oss att klä oss i den på det sättet att vi omfattar gåvan genom tron d v s tror på det som vi redan äger. Vi får rena vårt samvete med kunskapen om den givna rättfärdigheten.

Du högt benådade Kristi syskonskara, du heliga Guds folk på jorden! Du som i dig själv är svart av synd, du är rentvagen i Kristi blod. Du är redan klädd i hans gudomliga rättfärdighet. Och den skrudens renhet är bestående. Ditt gamla onda väsen, som gör sig gällande var dag, kan inte smutsa den.

Varje dag och stund - mitt under det att du i tanke, ord och gärning gör vad ont är - finns din högtidsskrud kvar lika ren som när den gavs dig. Låt den då synas! Säg åt dig själv och den som vill höra, att du är klädd i din Herres högtidsskrud, att alla dina synder är förlåtna, att du genom Jesus är frälst och salig och tillhör den allra Högstes husfolk!

Världen må sen anse det förmätet eller högmodigt. Vi ska väl inte skämmas för de gåvor som vi har fått av Herren Jesus? Det är inte mer än rätt åt givaren att vi erkänner vilken stor gåva vi har fått av honom. Kristi gåva är ju heller ingen hemlighet, fast världen inte känner till den så länge den sover sin otrossömn.

Min sköna dräkt, min bröllopsskrud,
mitt hjärtas enda prydnad
som gör mig helig inför Gud
är Kristi blod och lydnad.
På domens dag jag blir ej dömd,
ty skulden är betald och glömd,
och jag är fri för evigt.

N L von Zinzendorf / Sionsharpan 157:1

Kläd dig i din styrka, Sion! Jes. 52:1

Sion är Kristi församling eller Kristi brud, ja, hela mänskligheten, som han har friköpt från dess syndaskuld.

Efter Kristi verk för oss borde vi ju med rätta få vara frimodiga och starka till sinnes och utan fruktan. Men så länge vi är ovetande om frälsningen genom Kristus eller går i otrons mörker är vi svaga och fruktar för domen och döden och allt som kan tänkas komma över oss.

Det finns styrka att hämta vid Kristi kors mot all fruktan. "Den fullkomliga kärleken driver ut rädslan," skriver Johannes. 1 Joh. 18. Genom kunskapen om Kristi fullkomliga kärlek får vi kraft att utan rädsla möta framtiden och evigheten.

Genom Kristi kärlek, som blev uppenbar på Golgata kors, har vi fred med Gud och behöver inte frukta hans dom. Vi är för Kristi kärleks skull inte längre belastade av syndaskuld utan friköpta från den och gjorda rättfärdiga.

När vi dessutom får veta, att Kristus alltjämt är den-
samme i kärlek mot oss, alltid är troget vid vår sida, då
är han själv vår styrka.

Men med kunskapen om Kristus och hans kärlek
får vi en mängd besvärliga fiender mot oss. Vårt eget gam-
la otrossinne kommer ständigt att anfälla vår tro, likaså
världen, och den store lögnaren djävulen understöder dem.

Dessa fiender pekar oavbrutet på våra synder, på
hur illa vi bär oss åt mot både Gud och andra män-
niskor. De tar fram i dagen alla våra andliga brister och
menar, att Kristi nåd därför inte kan gälla oss.

Vi har ingen egen kraft mot sådana anklagelser.
De slår ner vårt mod, eftersom vi måste erkänna att vi
är syndare. Men vi får kläda oss i Kristi kraft från hans
kors. Budskapet från hans kors om nåd och förlåtelse
för all synd är en kraftig sköld mot allt som hotar vår
sinnesfrid och vårt goda förhållande till Gud.

Vår synd är förlåten, utstruken och glömd,
och det får jag tro nu på stunden.

I havet den sänktes och där är den gömd.

Vår Jesus är salighetsgrunden.

Malte Bernhard Öhrnstedt / Sionsharpan 234:2

**Min nåd skall inte vika ifrån dig och mitt
fridsförbund inte vackla.** Jes. 54:10

Herren ingick för länge sen ett förbund med oss, han lovade att svara för oss inför Guds lag och ta bort vår syndaskuld. Vi syndare har inte kunnat lova något i gengäld, utan förbundet är ett ensidigt löfte om nåd från honom.

Eftersom ingen mindre än den Allsmåktige själv har upprättat detta förbund med oss, finns det ingenting i hela världen som är viktigare för oss än detta. Står man i ett gott förhållande till honom som styr allt, har man aldrig något att frukta. Paulus uttrycker det med orden: ”Är Gud för oss, vem kan då vara emot oss?” Rom. 8:31.

Inte ingenting kan skada den som har Guds ynnest, ingenting i denna världen, inte djävulen, inte ens döden. Allt måste bli den till gagn, som omfattas av den Allsmåktiges förbund. Medgång såväl som motgång, hälsa såväl som sjukdom, allt måste tjäna den till det bästa, på vilkens sida den Allsmåktige står.

Förbundet gäller alla människor, eftersom Jesus led döden för alla och med sitt blod utströk allas synder. Han dog för alla därför att alla var syndare, och han kunde uppstå från de döda när vi alla genom hans död hade blivit gjorda rättfärdiga. Rom. 4:25.

Guds förbund med oss gäller evigt. Fastän vi alltjämt hopar synd på synd, förändras inte hans fridsförbund. Han har för alltid strukit ut alla våra synder med sitt blod. Det är ett faktum som inte kan förändras.

Trots att du själv gör andlig bankrutt genom dina dagliga synder, står ändå fridsförbundet fast orubbligt från Guds sida! För oss oförbätterliga syndare finns ju inte heller någon annan möjlighet, än att falla till föga inför förbundets löften och säga ja och amen till dem.

Detta förbund bekräftar Gud ytterligare åt oss enskilt genom att döpa oss i sitt namn. Ingen kan, efter att ha blivit döpt, säga att förbundet inte gäller för honom eller henne. Att många döpta människor trots det går miste om förbundets välsignelse beror på att de i högmod och egen otro vänder Guds löften ryggen. Men saliga är de som inte förkastar Guds fridsförbund i Kristus utan tar sin tillflykt till det.

**Så har en endas rättfärdighet för alla
människor lett till en frikännande
dom.** Rom. 5:18.

Denne enda är Jesus. Han hade tagit på sig att bära alla människors synder. När han sedan genom döden på korset hade avtjänat syndernas straff blev han av Gud förklarad rättfärdig. Gud stadfäste detta domslut genom att uppväcka honom från de döda.

Eftersom det var våra synder som Jesus bar, har vi alla del i Guds frikännande dom. Gud varken vill eller kan längre döma oss för våra synder, varken för dem som vi redan har gjort eller för dem som vi gör eller för dem som vi framdeles kommer att falla i.

En annan sak är om vi bär på synd i vårt samvete och genom otro vägrar erkänna den för Gud. Då vill vi ju inte heller ta emot hans nåd. Otron för oss i fördärvet, trots att synden är förlåten.

Från Guds sida är det hans eget domslut som gäller. Om det är tillräckligt för honom, må det vara tillräckligt även för oss, så att vi accepterar det med tacksamhet.

Det är detta Guds domslut som vi ska förkunna vidare, ingenting annat. Den som tror Guds frikännande domslut är salig, men den som inte vill tro det, drar Guds vrede över sig. Mark. 16:16.

En urgammal regel lyder: Land skall med lag byggas. Jesu nåderike är uppbyggt på Guds lag och på hans domslut. Jesus har följt Guds lag och uppfyllt den för oss, och Gud har som högste domare godkänt hans verk.

För oss människor ser Guds domar underliga ut. Han dömer sin oskyldige Son till döden och oss syndare fria. Men det var hans eget rådslut, och vem kan sätta sig över honom? Gud led själv döden i Sonens person och uppenbarade så sin gudomliga kärlek till oss. Genom Jesus har vi nu Gud på vår sida. Han har dömt oss rättfärdiga tillsammans med Jesus.

Ren och rättfärdig, himmelen värdig,
trots att jag synd i hjärtat än bär!
Ordet mig säger: skulden jag äger
i Jesu död nu helt borttagen är.
Ja, jag är frälst och salig och fri
och skall av nåd så evigt förbli,
fri ifrån nöden, domen och döden!
Amen, halleluja!

Ole Brattekaas / Sionsharpan 163:1

**Han drog mig upp ur fördärvets grop,
ur den djupa dyn.** Psalt. 40:3

Vi är alla i fördärvets grop. Vårt köttsliga och själviska Adamssinne vittnar om det. Men det är inte alla givet att se detta, än mindre att förstå hur djup gropen är. Men Guds barn erfar det oavbrutet. Och det är ingen lös känsla utan rena sanningen om oss. Paulus utbrister: "Vem ska frälsa mig från denna syndens och dödens kropp? Det jag vill, det gör jag inte, men det jag inte vill, det gör jag." Rom. 7:24,19.

Vårt tillstånd efter syndafallet är en djup dy, i vilken vi är helt nersjunkna. Inte ens vårt huvud med våra tankar och strävanden är ovanför dyn. Nej, våra bästa föresatser är innerst egoistiska och gudsfientliga. Men Paulus visste var frälsningen fanns och utropade: "Gud vare tack, genom Jesus Kristus."

Paulus talar inte om Guds hjälp, utan om hans frälsning. Ordet 'hjälp' är alldeles för svagt. Gud 'hjälp' oss inte ur gropen eller dyn. Det är inte så att vi börjar ta oss upp och han ger oss ett sista handtag. Nej, han måste frälsa oss från början till slut, gripa oss och hämta upp oss. Han gör det genom Jesus.

Psalmisten skriver: "Han ställde mina fötter på en klippan." Psalt. 40:3. Klippan är Kristus och hans nåd.

Bakom klippan Kristus står ytterst Gud Fader och beslutet om vår frälsning genom Jesus, som Gud fattade före världens grundläggning. Ibland får vi för oss att söka klippan någon annanstans: i vår tro, i vårt böneliv eller vår andlighet. Men sådant håller inte i prövningens stund.

Vi må aldrig glömma, att Gud redan ställde oss på Klippan, när Jesus sonade våra synder och framställde oss rena inför Gud. Det är vår tros utgångspunkt för detta livet och vårt fasta hopp i dödens stund.

Men sen ställer han oss också dagligen på Klippan genom att ständigt föra oss tillbaka till sanningen om syndernas förlåtelse genom Jesu blod.

Klippan Kristus är min räddning
och min grund till salighet.
Den står fast i alla tider.
Den står fast i evighet.

Sionsharpan 290 refrängen

**Han lade i min mun en ny sång, en lovsång
till vår Gud.** Ps. 40:4

Psalmisten talar om hjärtats sång och om vem eller vad som är föremål för vår hyllning.

Alla människor föds sen Adams tid med en illa klingande sång på sina läppar. Den sången är en lovprisning till oss själva och våra inbillade kvaliteter och vår förmåga ifråga om det andliga.

Vi hör inte missljudet, eftersom vi är andligen döva sen födelsen. Vår sång låter ihålig, därför att den är lögnaktig. Den är inspirerad av lögnens furste djävulen.

För att få ett annat innehåll i sången måste vi bli födda på nytt och på ett andligt sätt. Det åstadkommer Gud efter sitt eget beslut genom sitt Ord och sin Ande. Han ger oss då en ny sång som födelsegåva. Han lägger den nya sången färdig i vårt hjärta och i vår mun.

Den nya sången handlar om Jesus, om vad han har gjort för oss genom sitt offer och vad han förmår göra genom sin gudomliga kärlek och trofasthet.

I och med den andliga nyfödelsen får vi också andlig hörförmåga. Vi uppfattar vad som klingar väl och vad som klingar illa. Vi mår riktigt illa i själen, när vårt köttsliga sinne vill ta sig ton med den gamla sången om oss själva. Men vi fylls av en himmelsk glädje, när vår ande upphöjer Jesus och hans verk.

Eftersom vårt kött strider oupphörligt mot anden, blir det en ständig kamp mellan de två slagen av sång. Men den nya sången är starkare, och den gamla ska dö bort helt och hållet, när vår kropp läggs i graven. Då kommer den nya sången att ljuda fritt och allena rådan- de i evighet.

I den nya sången ger vi uttryck för glädjen över att allt som har att göra med den gamla falska sången är övervunnet genom Jesu offerdöd för våra synders skull.

Den gamla sången har sin grund i synden, som är ett med vår natur efter den naturliga födelsen. Men Jesus har krossat och sopat bort hela detta syndaelände genom att betala syndens skuld med sitt blod och sin död. Vi är inte lämnade åt oss själva till att sjunga en lögnaktig sång om egen inbillad godhet. Vi behöver inte längre frukta död och förbannelse efter detta livet, utan får sjunga den nya sången till Guds ära med hans heliga i evig glädje och salighet.

Herren är med mig, jag skall inte frukta.

Psalt. 118:6

Bara en enda sak är viktig här på jorden. När den saken är i ordning, finns ingen orsak till bekymmer. Denna sak är förhållandet mellan Gud och oss. Vi har fått ett recept av Herren Jesus: "Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall också allt det övriga tillfalla er." Matt. 6:33.

Men frågan är då: Söker vi Guds rike? "Ingen finns som söker Gud", står det i Rom. 3:11. Vi söker visst, men inte Guds rike. Vi söker lyckan i våra tankar och drömmar och i denna världens vishet, men inte Guds sanning. Vi är rädda för canser, olyckor och onda människor, men honom som har makten och styr allt och har nycklarna till döden och dödsriket, honom bryr vi oss inte om, vi söker honom inte.

Vi är hjälplösa i vår blindhet och helt beroende av Guds nåd och handlande mot oss. Om han är oss nådig och själv gör något för oss och med oss, då kan vi vara trygga, annars aldrig.

Vi syndare kan inte göra honom nådig, om han inte är det. Men han är oss redan nådig för Jesu skull, för att Jesus bar och borttog våra synders straff.

Och nu ska vi ta noga vara på detta evangelium och inte blanda in vårt eget verk i Jesu verk. Bort med våra fromma böner, vårt ställningstagande, vårt flyende till Jesus eller vad det vara må! Gud är oss nådig för Jesu skull - innan vi har gjort vare sig gott eller ont.

För Jesu skull är Gud din trygghet i dag och alltid. Han har allt om hand, både dina dagar på jorden och ditt eviga väl. Han hör dina böner för Jesu skull och besvarar dem, långt innan du har format dem i din mun eller i din tanke. Sådan är Gud mot dig för Jesu skull, och helt oberoende av din misslyckade gudaktighet!

Nu ska det vara din dagliga och ständiga uppgift, att mitt under alla förhållanden hålla före att Gud är dig nådig för Kristi skull. Om du inte håller fast vid det, gör du Gud till en lögnare, en som inte kan stå vid sina ord.

Vår Gud är oss en väldig borg,
han är vår sköld och värja.
Han hjälper oss ur nöd och sorg
och allt som vill oss snärja.

Martin Luther / Finlandssvenska Psb 154:1

**Ni ska finna ett nyfött barn, som är lindat
och ligger i en krubba.** Luk. 2:12.

Gud ger oss särskilda tecken ibland, när vi behöver få veta något särskilt. Ett exempel på sådana tecken är det som Gud gav på julnatten.

En ängel hade meddelat åt herdarna utanför Betlehem, att Messias var född. Men var? Och vilket av alla nyfödda barn var just Messiasbarnet?

För att herdarna inte skulle ta miste, gav ängeln ett fyrfaldigt kännetecken åt dem: 1) De skulle hitta 2) ett nyfött barn 3) lindat 4) i en krubba. De fann detta barn just så. Därmed visste de, att barnet var Messias, som Gud hade lovat sända.

Ett annat tecken var det som Johannes Döparen fick, för att han skulle kunna veta vem av alla som kom och gick hos honom som var det Guds Offerlamm, som han skulle vittna om. Tecknet var, att en duva skulle sänka sig ner över den personen och bli kvar över honom. När Johannes såg duvan, visste han strax vem han hade framför sig

Egentligen behöver alla människor något tecken för att känna igen Herren Jesus som Guds Son och syndares Frälsare. Vi kan inte tro utan grund för tron. Men vi har fått mer än nog av tecken för det ändamålet. Bibeln är full av dem.

När vi läser eller hör Guds ord, har det i sig en kraft, nämligen Guds egen Ande, som ger oss den grund vi behöver för tron. Anden förklarar sanningen om Jesus för oss.

Men det händer att vi personligen mitt i livets allehanda prövningar har svårt att hålla fast vid Guds ord och löften. Det vet Gud. Och han ger oss den uppmuntran vi behöver. Det händer ofta, att han visar oss ett bibelord för det tillfället, ett ord som ger oss den kraft som vi just då behöver. Och han vill också gärna ge oss tecken som svar på bön, för att vi ska få erfara, att han har omsorg om oss. Ett exempel på det är de två tecken som han gav åt Gideon på dennes begäran. Dom. 6:36 f.

Men för dem som inte vill tro hjälper inga tecken. Jesus gjorde många under, sådana som var förutsagt att Messias skulle göra, men judarna trodde ändå inte på honom. Tecken och under är till för dem som tror Guds ord. Judarna tog inte vara på vad som var skrivet om Jesus utan förvanskade profetiorna.

**Om ni inte blir som barn, kommer ni inte
in i himmelriket.** Matt. 18:3

Jesus talar här om Guds rikes inre ordning. Vi människor är Himlafaderns barn. Vi är små likt spädbarnen som Jesus tog i famn och framställde som exempel för oss. Vi förmår inte göra annat än vara föremål för hans omvårdnad. Den som vill vara större än så och försöker bistå Fadern med något ifråga om vår frälsning gör bara illa.

Av naturen är vi benägna att anse oss vuxna ifråga om andliga ting. Vi vill nödvändigt ha bestämmanderätt över vårt kommande in i Guds rike. Vi vill fästa vår tro på vår egen goda vilja att bli bättre människor och på vårt eget beslut att vända oss till Gud. Vi förstår inte att vi som andligen döda inte kan vända oss vare sig hit eller dit. Hur vi än försöker omvända oss är vi alltjämt kvar i vårt själviska och gudsfrånvända sinnelag.

På grund av att vi är syndare är vi hjälplösa ifråga om vår frälsning in i himmelriket. Vi kan inte bedöma rätt hur vi själva ser ut inför Guds lag och vi kan inte själv göra något åt vårt tillstånd. De som själv försöker ställa sig rättfärdiga inför Gud hopar bara

högmodssynder på sig och blir förhårdade fariséer.

Vi behöver bli medvetna både om vårt tillstånd som syndare och om vad vi är i Kristus, så att vi förstår att inte vända ryggen till Kristi nåd utan accepterar den i tro som redan given och gällande.

Guds rikes ordning är nämligen den, att Gud själv gör allt för oss - för sin egen kärleks skull. Han bar och borttog våra synder, och han bekräftar sin nåd åt oss genom att uppta oss var och en i sitt fridsförbund och som sina egna barn. Sedan förkunnar han detta för oss genom sitt evangelium och behåller oss med dess kraft i tron intill änden.

Han utför allt. Vi är bara föremål för hans handlande och får därför tacka och prisa honom. Ja, inte ens ett tacksamt mottagande krävs av oss: Han ger oss glädjen och tacksamheten i hjärtat genom sitt evangelium om nåd och förlåtelse.

Hjälp mig, Gud, att helt ta fasta
på vad du har gjort för mig
och allt eget från mig kasta
och förtrösta blott på dig!
Hjälp mig minnas, Fader kär,
att ditt barn jag alltid är.

Det som inte var till, har Gud utvalt.

1 Kor. 1:27.

Gud skapade världen av ingenting, han bara sade ”Bliv till”, och det blev till. Det är hans sätt att verka. Och då gör han det bara genom sitt Ord och sin Ande, de andra två personerna i gudomen.

Ett annat och ännu större kraftprov av Gud var hans nyskapande av människosläktet genom Jesu död och uppståndelse. För skapandet av den synliga världen behövdes bara ett ord, men nyskapandet av vårt andligen döda människosläkte krävde Guds Sons död i dess ställe.

Detta Guds andliga skapelseverk fortgår genom dopet och undervisningen i Ordet. Genom dessa tändar han nytt liv i oss andligen döda. Han gör så som han gjorde när han hade skapat Adam, blåser sin Andes liv i oss. 1 Mos. 2:7.

Utan detta Guds blåsande av hans Ande i oss kommer vi varken in i hans rike eller till tro på frälsningen i Kristus. Joh. 3:5, 6:65. Därför har han befallt oss att döpa i hans namn och undervisa i Ordet. Genom att själv verka allt ifråga om vår frälsning genom sin Ande och sitt Ord slår han till marken alla våra mänskliga försök att genom

egna ansträngningar göra oss dugliga för himmelen. Den som tror på vad Gud har gjort och gör för oss är därmed frälst och salig, men den som inte tror blir fördömd. Joh. 3:18.

För den som accepterar Guds villkor om helt oförtjänt nåd ligger det stor tröst i budskapet om Guds suveräna handlande. Den som har ens en liten erfarenhet av sin egen bristande förmåga att leva upp till den hjärtats fromhet, som Gud kräver i sin lag, finner vila och ro för sin själ i Guds verk.

Därför uppmanas vi ofta i bibeln att prisa och upphöja Guds stora under för oss och med oss. ”Sjung för Herren en ny sång, ty han har gjort under!” Ps. 98:1.

Det sker ett stort under var gång någon människa börjar tro på sin frälsning genom Jesu lidande och död. Ty den läran är oförenlig med vårt mänskliga sätt att tänka. Den är en dårskap för mänskligt förnuft och orsakar förargelse hos dem som vill hoppas på egen fromhet. 1 Kor 1:23.

Men i samma lära finns både Sonen och Anden, och Gud skapar nytt liv och en helt ny vilja i oss genom den. Vi kommer att hata vårt eget liv och sätt att leva för denna världen och i stället älska Kristus och prisa hans nåd och kärlek.

Och jag såg en ny himmel.

Upp. 22:1

Har du sett den nya himlen, som Herren Jesus skapade och öppnade genom sin död för världens synder?

Genom Adams syndafall kom vi alla under synden och himlen blev stängd för oss, eftersom Gud kräver rättfärdighet av oss för att få vara i hans närhet. Då blev vår himmel mörk med hotande moln av dom och evig förtappelse. Vi måste både betala vår syndaskuld och uppfylla alla Guds krav på rättfärdighet för att kunna återställa ett gott förhållande till Skaparen. Men den vägen är stängd för oss.

Men Gud hade redan före vårt syndafall planerat vår frälsning. Genom Jesu död för våra synder skapade Gud en ny himmel åt oss, en förlåtelsens och nådens himmel. I Jesu död försvann den förra, för oss ouppnåeliga laguppfyllelsens tillslutna himmel.

I den nya himlen ser vi nådens sol, Jesus Kristus, lysa med full klarhet. Dess strålar omsluter oss helt med syndernas förlåtelse. Vi kan inte hindra den att lysa, eftersom Kristi blod har runnit en gång för alla.

Alla synder, både de som har blivit gjorda och de som kommer att bli gjorda, är helt utstrukna ur Guds böcker.

Men nådens sol lyser inte med falsk barmhärtighet utan avslöjar samtidigt också all synd. Genom att ta emot nåden erkänner vi samtidigt att vi är brottslingar.

Därför älskar vi människor av naturen syndens mörker mer än nådens ljus. Vi stänger in oss i våra förhoppningar om egen andlig duglighet och förmåga. Vi vill inte ge upp hoppet om oss själva.

Men det händer att nådens sol lyser ända in i våra innersta vrår och förskansningar och avslöjar smutsen där - och täcker samtidigt in allt med Kristi förlåtelse.

Ja, vi är själv intagna och upptagna i den nya himlen, där rättfärdighet och frid med Gud råder och glädjen över hans nåd bär oss. När allt en gång försvinner, som nu finns för våra jordiska ögon, då finns himlen kvar, som vi redan lever i på grund av Jesu offer.

Här är oss gott att vara! Här är vårt rätta hem.
Här är Guds trogna skara i hans Jerusalem.
Här öppnas för oss Ordet om Guds barmhärtighet,
här dukas nådebordet med frid och salighet.

Jag såg en ny jord... och havet fanns inte mer. Upp. 21:1.

Har du sett den nya jorden, som blev skapad genom Jesu död och uppståndelse? Våra jordiska ögon ser den inte, bara tron ser den. Den syns i evangeliet om Jesu verk.

En jord utan hav? Nej, havet är i bibeln en symbol för människosläktet i sitt fallna tillstånd, ett oroligt och fridlöst hav. Jes. 57:20. Men när Jesus genom sin död för människornas synder skapade frid mellan Gud och oss, då blev det oroliga havet lugnt och kallas i samma text för "den heliga staden", "det himmelska Jerusalem".

Från Gud Faders sida sett är vår jord för Jesu skull inte längre en syndens jord. Visserligen syndar alla människor oavbrutet, men all världens synd är utstruken med Jesu blod och förlåten av Gud. I hans ögon är vi alla rättfärdiga och heliga, eftersom vi alla har del i Jesu död och uppståndelse.

Jesus var ju, och är alltjämt, vår ställföreträdare inför Gud. Vi är representerade i hans person och blev tillika med honom godkända av Gud, då Gud uppväckte honom från de döda.

Nu får vi anse både oss själva och varandra rättfärdiga, heliga, oklanderliga och fromma med rätt till himmel och salighet – allt i Kristus för hans offers skull.

Hur mycket än satan tillsammans med världen och vårt kött visar fram synderna för oss, kan de inte slå ner oss, då vi har Kristi försoningsverk att åberopa.

Vi får se också på våra värsta ovänner med Guds ögon. I Kristus är vi alla förlåtna och helt utan fel. Det vi ser av ondska hos varandra är bara förlåten synd.

Den nya jorden som Gud skapade i Jesu död och uppståndelse är på detta sätt klädd i Jesu rättfärdighet och har Gud Faderns ynnest – men bara i Jesus och hans verk. Utan Jesus och tron på honom är allt svart av synd.

Därför bör vi ta fasta på evangeliet om den fullbordade frälsningen i Kristus, hålla före var stund i tankar, ord och gärning, att världen är frälst och nyskapad i honom, så att hans verk blir upphöjt och erkänt, honom och Gud till ära.

Tänk att vår Fader ser på oss nu så,
Fastän vi aldrig kan det fullt förstå!
Han nu i Lammet oss helt rena ser
och räknar ej med våra synder mer.

Sven Johan Wirsén / Sionsharpan 173:6

Och han visade mig en flod med livets vatten. Upp. 22:1

Denna flod med livets vatten är samma vatten som Herren Jesus berättade om åt den samaritiska kvinnan vid Sykars brunn: "Den som dricker av det vatten jag ger honom skall aldrig någonsin törsta. Det vatten jag ger skall i honom bli en källa, som flödar fram och ger evigt liv." Joh. 4:14.

Av ett annat bibelställe framgår vad det menas med att dricka av det vattnet. Jesus säger: "Den som tror på mig skall aldrig någonsin törsta." Joh. 6:35. Att dricka Jesu vatten är alltså detsamma som att tro på honom, att tro att han är den som frälsar oss från synden och döden. Vattnet är alltså evangeliet om Jesu nåd och förlåtelse. Och det ska drickas här på jorden genom tron.

Vidare sägs om denna flod, att "den går ut från Guds och Lammets tron." Det betyder att ingen människa har del i flodens uppkomst. Evangeliets ursprung är Gud själv och Jesus är dess uppenbarare.

Frälsningen grundar sig på Guds egna beslut och domslut. Vi människor har inte begärt att Fadern skulle

sända hit Jesus till jorden, inte heller att få bli döpta in i hans rike och inte heller att bli uppväckta från den andliga döden. En som är död kan ju inte begära någonting. Hela vår frälsning är Guds verk.

Flodens vatten är i sig själv klart som kristall, eftersom det är Guds eget verk. Om vi människor försöker lägga någonting eget till det, har vi inte längre Guds rena vatten. Församlingen i Galatien var på väg att grumla evangeliet med laggärningar. Ett grumligt evangelium blir inte till liv utan till evigt fördärv. Eftersom Guds ord är heligt som Gud själv, tål det inga mänskliga tillägg.

Vi ska bara dricka av evangeliets vatten sådant det är, ösa ur frälsningens källa, av det färdigt beredda vattnet.

Här en källa rinner. Säll är den som finner källan djup och klar, gömd men uppenbar.
Om du där där dig tvager, den var fläck borttager.
Ty den källan god är Immanuelns blod.

W Cowper, B Ehrenborg-Posse / Sionsharpan 123:1.2

Och de skall regera som kungar i evigheternas evigheter. Upp. 22:5.

Konungen Kristus delegerar här av sin makt till sina trogna. Makten är en domsmakt som ligger i evangeliet om hans återlösningsverk. Vad som blir dömt genom evangeliet gäller i evighet, eftersom Jesu verk är fullbordat och dess resultat gäller evigt.

En kung i biblisk mening är en härskare med fullständig makt över sitt område och över sina undersåtar. De domar som fälls via evangeliet kan inte heller överklagas.

Dom fälls enligt följande Jesu ord: Den som tror på Guds Son blir inte dömd utan har evigt liv, men den som inte tror är redan dömd, eftersom han inte tror på Guds enfödde Sons namn. Joh. 3:16-18.

Evangeliet har i sig själv en frikännande dom för alla människor. Alla döms fria från sina synder, och den domen står fast, eftersom Jesu verk inte kan gå om intet.

Men den som inte tror gör därmed en synd som inte kan förlätas, eftersom förlåtelsen finns endast i evangeliet – som han förkastar.

Dessa med evangeliets lag regerande kungar är inte härskarlystna eller högmodiga. De är ödmjuka, barmhärtiga och fattiga i anden. De har själv blivit krossade av Guds Ord, sett resultatet av sitt eget hjärtas ondska på Golgata kors. Därför är de tvungna att ständigt söka rening för sig själv i evangeliet.

För att de så tar vara på evangeliet om syndernas förlåtelse genom Jesu blod, har de också den makt som evangeliet ger dem. De är ödmjuka under evangeliet, och därigenom ”ärver de jorden” att regera på. Matt. 5:5.

Dessa Jesu regenter kan heller inte avstå eller underlåta att utöva sitt ämbete. De har inget val, eftersom Kristi kärlek tvingar dem att vittna för honom och föra hans nådebudskap vidare.

Vem vill inte förkunna ett glädjebudskap om frihet åt fångna och nåd åt dödsdömda? Särskilt då denna frihet och nåd har förvärvats under svår smärta och ångest av honom, som har gett uppdraget att förkunna evangeliet.

Det kan inte hjälpas, att detta budskap, som är avsett till frälsning, ändå blir till dom för många genom deras otro. Men de som tror behöver budskapet, och därför har Kristus sänt oss i världen – likasom han själv blev sänd i världen, för att den skulle bli frälst genom honom. Joh. 3:17

Om ni har tro som ett senapskorn

Luk. 17:6

Rubriken är hämtad från Jesus ord till lärjungarna: "Om ni har tro som ett senapskorn, ska ni kunna säga till det här mullbärsfikonträdet: Dra upp dig med rötterna och sätt ner dig i havet! Och det skulle lyda er."

Ifall du hade någon tro, om den än vore bara av ett senapskorns storlek, då skulle du kunna säga till vilken sjukdom som helst: 'Vik bort!' och den skulle lyda dig."

När du inser din brist på tro, tycker du, att du har kommit in i en återvändsgränd. Men det är just då, när du erkänner för dig själv och inför Gud, att du saknar egen tro och makt, som Guds hjälp är nära, inte förr. Då får han tillfälle att hjälpa, eftersom han då får hela den ära som tillkommer honom, då verket är helt hans.

För att vi ska komma till denna kunskap om vår oförmåga, använder vår himmelske fader olika hjälpmedel: sjukdomar, olyckor och alla slags motgångar.

Ingenting drabbar oss av en slump. Också allt svårt är goda gåvor, genom vilka Gud vill visa oss hur det egentligen är ställt med vår tro. Det behövs ett ganska stort mått av tro för att kunna se vår himmelske Fader också bakom sådant som är smärtsamt och som för våra ögon ser ut att vara från den onde.

Den tron ger oss Gud själv genom sitt ord. Han använder alla våra fiender, satan, världen och vårt eget kött till vårt bästa och för att han ska kunna använda oss i evangeliets tjänst. Ingen av våra fiender har mer makt än han tilldelar dem. Ja, de har ingen makt alls utöver de uppgifter han ger dem.

"För dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa." Rom. 8:28. Allt som möter oss i detta livet har att göra med vår andliga fostran. Och i Hebr. 12 står det: "Det är till er fostran, som ni får utstå lidande: Gud handlar med er såsom med söner."

Vi måste lita enbart på Gud. Han ger oss tro, just så mycket som han i sin gudomliga vishet anser vara gott. Och vi ska se på Fadern och hans verk genom Sonen - inte på vår egen tro, som vi inte har. Tro på Gud och inte på din tro! Då har du både tro och ro.

**Er Fader vet vad ni behöver, innan ni ber
honom om det.** Matt. 6:8

De sanna kristna är ett märkligt släkte. De ber för sådana behov som Gud redan vet om. Dessutom ber de om sådant som de vet att de får. De vet att Gud aldrig har missat något. Han fyller alla verkliga behov när den rätta tiden är inne. Men varför ber de då?

De är hans barn, och som barn har de förmånen och rätten att uttrycka för honom allt vad de erfar och känner av bekymmer, sorg, glädje och allt som rör sig i deras hjärtan. Barns tålmod är kort. De behöver ideligen få höra Fadern upprepa sina löften för dem.

De sanna kristna saknar egentligen aldrig någonting. De har allt, fast de som andra också ibland är utan sådant som vi kallar nödvändigt för detta livet. Under Himlafaderns hand tjänar allt för dem till det bästa, också fattigdom, sjukdom, och allt slags jordiskt elände. De lever nämligen inte för detta livet utan för himmelen.

Gud är en god Fader. Han hör allt vad vartenda av hans barn viskar till honom, och han tar sig an varje sak och besvarar deras böner.

Ingen må låta sig förledas av sin egen otålighet ifråga om bönesvaren, så att han misstror Faderns goda vilja eller förmåga att se till våra behov. Fadern behöver inte våra påstötningar, inte våra argument, inte våra organiserade bönekedjor eller massiva demonstrationer. Fadern vet alltid den rätta tiden för allt, och han vet exakt vad som tjänar oss var och en till vårt bästa.

När väntetiderna blir oss för långa måste vi lyssna stilla till vad Fadern har att säga oss. Han har egentligen redan sagt och låtit nedteckna allt som vi behöver veta. Dessutom har han lagt in sin Ande i sina ord, så att han genom de skrivna orden ger oss den kraft vi behöver för att orka igenom den tid och den möda som känns lång.

Jesus uppmanar oss att inte vara andligen blinda utan tro att vi har det som vi verkligen har, trots att det inte strax syns för våra jordiska ögon. Mark. 11:24, Joh. 15:7.

Visst blir Guds barn lätt skrämnda av allt obekant och hotfullt, inte minst för döden. Men det är en naturlig reaktion, som barn har rätt till. Det påverkar inte barnskapet och saligheten. Nåden i Kristus gäller alltid och Gud förblir vår älskande och trofaste Fader under alla förhållanden. Men det är lättare för oss att leva, om vi lyssnar uppmärksamt till Faderns röst i hans Ord.

Tacka alltid Gud och Fadern för allt!

Ef. 5:20

Guds rike är ett annorlunda rike. Det rikets invånare tänker annorlunda, talar annorlunda och handlar annorlunda än andra människor. En utomstående kan inte fatta meningen och varför.

Aposteln Paulus hade ju verkligen fått känna på motgångar. Han berättar i ett brev till församlingen i Korint om mångfaldiga vakor, om hunger och törst, svält och köld, om hugg och slag till överflöd, fem gånger piskad av judarna med upp till 40 slag. 2 Kor. 11:24, 27. Han om någon borde väl inte kunna uppmana till tacksägelse för allt i alla livets förhållanden!

Men när han nu ändå gör det, måste det finnas en särskild orsak till en sådan inställning till motgångar.

Låt oss betänka hurudan omsorg Gud hittills har haft om oss: Han har med sitt eget liv som insats frälst oss från våra synder och gjort oss rättfärdiga, och sen har han i dopet lagt sitt namn på oss. 'Herrens egen' står det på våra pannor och på vårt bröst. Vi tillhör Guds husfolk och är hans närmaste anförvanter.

När vi betänker vad det innebär, bör vi förstå, att han inte låter något ont drabba oss. Det som för våra jordiska ögon ser ut som ont, är i verkligheten gott, eftersom det är givet av en kärleksfull hand. Paulus skriver: ”Han som inte skonade sin egen Son utan utlämnade honom för oss alla, hur skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom.” Rom 8:32.

Vår himmelske Fader har vägt och bedömt allt vad han ger mycket noga, så att det ska motsvara den nytta som han har tänkt och den glädje som han genom det vill bereda oss.

Ibland tycker vi, att han har hållit oss åsido alltför länge eller att han inte har gett oss någon uppgift. Men vad du än gör eller inte gör, så är just det din uppgift för din Herre just den stunden eller tiden, och den kommer att bli dig till välsignelse, eftersom han har gett dig den.

Men misstro inte hans omvårdnad och goda avsikter med dig! Han för alltid allt till ett gott slut - även om din väg måste gå genom smärta och bedrövelse. Tacka honom alltid för allt!

Be oavbrutet! 1 Tess. 5:17.

Att be oavbrutet är inte detsamma som att be ofta. En oavbruten bön stannar aldrig av, inte ens under sömnen. Den oavbrutna bönen är ett personligt förhållande mellan Himlafadern och hans barn, en gemenskap som fortgår också när orden inte finns till hands. Den är ett tillstånd av samförstånd och tillit.

Också när nöden kommer emot som en ogenomtränglig vägg och tron sviktar, så som den gjorde för Petrus, när han försökte gå på vattnet på Jesu tillåtelse, finns detta tillitsfulla förhållande till Gud. När Petrus började sjunka i böljorna, visste han, att Jesus skulle hjälpa honom.

Den oavbrutna bönen består inte av en oändlig räkka begäranden, utan av hjärtats tysta samtal, som uttrycker trygg förtröstan på Fadern, så som Jesus också undervisar oss att säga "Fader vår". Visserligen nämner vi för honom allt som kommer i vår väg på vandringen, och vi uttrycker vår ängslan inför det svåra, men vi vet samtidigt, att Fadern redan vet allt och har planerat allt till det bästa.

Men ingen människa kan börja be denna bön av sig själv. Gud ger oss bönen Ande genom evangeliet. Hans Ande bor i evangeliet och han förklarar för oss Guds kärlek till oss i Jesus Kristus. Det är denna Guds kärlek som både tänds och uppehåller den sanna och oavbrutna bönen.

Kunskapen om Guds kärlek i Kristus lämnar oss inte oberörda. Den är en makt som griper oss. När vi ställs inför Jesu lidande för våra synders skull, får vi ett kors att bära: Vi blir själv ett kors, som vi måste bära med oss hela jordelivet.

Men det korset hjälper oss att ha blicken på Jesus, alla syndares Frälsare. Vi börjar inse att han dog för oss för sin och sin Faders kärleks skull. Där, inför Jesu kors, tänds den oavbrutna bönen låga, och den fortsätter att brinna i evighet.

Den sanna bönen förvandlas inte till lovsång först på andra sidan. Den är alltid en hjärtats lovsång till Gud, eftersom den har sin grund i vissheten om Guds nåd i Kristus.

Denna bön behöver Guds ord för att överleva. Men våra egna ord är inte nödvändiga. Aposteln skriver: ”Vi vet inte vad vi bör be om, men Anden själv ber för oss med suckar utan ord, och han som utforskar hjärtan vet vad Anden menar, eftersom Anden ber för de heliga så som Gud vill.” Rom. 8:26,27.

Innan de ropar skall jag svara.

Jes. 65:24

Detta Herrens löfte genom profeten Jesaja syftar först och främst på frälsningen genom Jesus Kristus. Gud hade redan av evighet planerat att sända sin Son att frälsa världen från dess synd, och han kom och gjorde det innan vi ens fanns till.

Sedan fortsätter han att vara före oss genom att ta in oss i sitt rike genom dopet, och sedan låter han förkunna frälsningen för oss - innan vi i vår andliga blindhet ens har kunnat ana att vi skulle behöva bli frälsta från något.

Det är en huvudprincip i Guds rike, att han alltid är före oss. Han kan vara det, eftersom han vet allt i förväg. Han känner till vår livsväg och våra behov i detalj innan vi själv har sett dem.

I vår medfödda andliga blindhet kan vi människor aldrig av oss själva inse vad vi egentligen allra mest behöver, och då kan vi inte be om det heller - innan han har gjort något med oss.

Därför kommer han till oss mitt i vår blindhet. Han ger oss sin helige Ande genom sitt evangelium, och Anden öppnar våra ögon, så att vi kan se sanningen både om oss själva och om Gud.

Guds Ande måste alltid vara före oss. Ingen kan ens be en rätt bön utan Andens och Ordets ledning. Därför sker det så, att innan du har hunnit forma böneorden, har Guds Ande först ingett dig att be och sedan leder han dig i bönen enligt den undervisning som han har gett dig genom evangeliet. Och han för dina tankar till klippan, som är grunden för bönhörelsen, Jesus och hans verk på Golgata kors.

Det är vår lycka att Gud är före oss, att han känner till våra svårigheter på förhand. Ja, han har själv sänt hindren i vår väg för att genom dem fostra oss till sina redskap i sitt rike. Ibland ter sig hans svar på våra böner först rätt besynnerliga, men efteråt inser vi genom Andens undervisning, att det som skedde trots allt var till vårt bästa.

Hjälp mig se i vad mig möter
blott ett sändebud från dig!
Hjälp mig tro, att du mig sköter
så som det är bäst för mig!

Chr Bau, A Nilsson d y / Sionsharpan 237:4

Jag vet på vem jag tror. 2 Tim. 1:12.

Vissheten i tron är utmärkande för dem som ärver saligheten. De som har tagit till sig evangeliet om frälsningen i Kristus, är vissa om vem och vad de tror på och därmed också om sin egen frälsning och eviga salighet.

De förstår att räkna in sig själv i Jesu frälsningsverk som gäller hela världen. Då Jesus med sitt blod friköpte hela människosläktet från dess syndaskuld, då är ju också var människa delaktig i den frälsningen. Detta är trons hela innehåll och visshets grund.

Hela bibeln, alltifrån de gamla profetiorna om den kommande Frälsaren till evangeliet om Jesu offerdöd och apostlarnas undervisning om dess innebörd, framhåller denna lära som själva huvudstycket. Men få tar fasta på den.

Dessa som ser ett värde i Guds budskap, är några i anden fattiga, som har kämpat med sig själv tills de har insett sin egen oförmåga att blidka Gud och göra sig duglig för honom. Dessa tar med glädje emot budskapet om den fullbordade frälsningen genom Jesu blod. De ser nåden i Kristus som sin enda möjlighet att bestå inför den Allseendes domstol.

De söker sig alltmer in i evangeliet och får där en visshet om sin frälsning, som inte ges någon annanstans eller på annat sätt.

Den sanna tron är en övertygelse som säger ”Jag vet”. Inte ens angående sig själv har den på Kristus troende någon ovisshet. Hon vet, att det är helt ute med alla egna möjligheter att göra sig behaglig för Gud.

Hon vet också, att hon inte har kraft eller uthållighet att själv bevara sig i tron. Kristus måste genom sin Ande och sitt ord hålla tron vid liv, för att den inte ska slockna. Detta hopp är väl grundat och kommer inte på skam.

Detta är den sanna trons erfarenhet. Grunden för visshetens är Guds barmhärtighet, dels i den redan på Golgata fullbordade frälsningen och dels i Kristi kärlek, som är verksam genom evangeliet och uppehåller tron.

Jag vet, att Jesus har mig köpt,
så Ordet säger här.
Med blodet löst, i hans namn döpt
jag helt rättfärdig är.
Ja, Kristi evangelium
behöver jag var dag och stund,
ty annars går det aldrig väl,
så fattig är min själ.

Anders Carl Rutström / Sionsharpan 96:3